

DE GROTE PLATEAUKETTINGTEKST

DE GROTE PLATEAUKETTINGTEKST

VTK-GENT

KATRIEN VANCROONENBURG

DELFIEN VANDENABEELE

DENNIS VANDENBUSSCHE

THOMAS VAN LANDEGHEM

DE GROTE PLATEAUKETTINGTEKST

© Uitgeverij VTK vzw, Plateastraat 22, 9000 Gent, 2006

Redactie: Delfien Vandenaabeele, Katrien Vancroonenburg, Dennis Vandenbussche, Thomas Van Landeghem

Grafische vormgeving: Katrien Vancroonenburg

Druk: VTK, Gent

Doelgroep: Studenten

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form, by print, photo print, microfilm or any other means, without prior written permission from the publisher and the copyright owner.

DE GROTE PLATEAUKETTINGTEKST

DE GROTE PLATEAUKETTINGTEKST

VTK-GENT

KATRIEN VANCROONENBURG * DELFIEN VANDENABEELE * DENNIS VANDENBUSSCHE * THOMAS VAN LANDEGHEM

SHORT INTRODUCTION

Een jaar geleden hadden we het plan opgevat om een ware zoektocht naar literair talent in de Plateau op touw te zetten, in de overtuiging dat burgies ook op dit vlak heel wat in hun mars hebben. Vandaag kunnen we met een fiere blik de vrucht van dit grootse project voorstellen: DE GROTE PLATEAUKETTINGTEKST. Dat we dit niet alleen konden realiseren, staat als een paal boven water. Eerst en vooral willen we de vele auteurs bedanken die stuk voor stuk het beste van zichzelf hebben gegeven in max. 2000 karakters, onder het motto '117 kleintjes maken één grote'. Het zou ons niet verbazen moest één van hen ooit met een bestseller op de proppen komen die 'Da Vinci Code' in het niets doet verdwijnen!

Zelfs in onze stoutste dromen hadden we niet durven denken dat dit project zo een succes zou kennen, van daar dat we voor deze realisatie zowaar over een vierkoppige redactie beschikten. Verder willen we zeker ook Ine Devolder in de bloemetjes zetten. Zonder haar bijdrage in het zoeken van prentjes zou dit boek niet zijn wat het nu is. Ook Louis Nelen verdient een eervolle vermelding, al was het maar om zijn morele steun en eeuwige welwillendheid.

Er rest ons enkel nog jullie veel leesplezier toe te wensen, maar de eerlijkheid gebiedt ons ook jullie te waarschuwen, dit verhaal is niet geschikt voor gevoelige lezers!

Katrien Vancroonenburg
Delfien Vandenabeele
Dennis Vandenbussche
Thomas Van Landeghem

INHOUD

0 *	EPILOOG	1
1 *	ROODKAPJE SLACHTOFFER VAN ROOFMOORD	2
2 *	VENUS AIRLINES	5
3 *	UTOPIA IS WHERE I AM	9
4 *	LUXEHOTEL AAN DE PLACE VENDÔME	14
5 *	DE COMLOTTHEORIE	18
6 *	WITNESS RELOCATION PROGRAM	22
7 *	OP KABOUTERJACHT	26
8 *	REIS OM DE WERELD IN 80 SECONDEN	30
9 *	DE ZELFMOORDKABOUTER	33
10 *	DE MYSTERIEUZE NACHT	35
11 *	ONTMOETING MET DE INTERESSANTHEID	38
12 *	ELEKTRISJKAMOCHABILA EN HAAR 7 HONDEN	42
13 *	VROUW AAN DE MACHT	47
14 *	HET RIJK VAN DE L . U . L .	50
15 *	A LITTLE FAIRY TALE	55
16 *	MENSENVEES OP HET MENU	58
17 *	TOEN SCHIEP GOD. . .	61

Het was begin oktober... Ik liep door het centrum van Gent onder het juk van het beginnend academiejaar. Het regende oude madammen en ik ontsnapte nog net aan een blikseminslag ter hoogte van mijn middenrif. Opeens werd ik een lichte hoestsiroopsmaak op mijn huid gewaar. De zure regen in deze stad vervaagde en ik was opeens klaarwakker. Wat ik toen zag, was geschiedenis. Onze aardbol was één grote roze suiker-spin geworden waar satellieten als mottige vliegen rondvlogen. De Rode Duivels worden alsnog wereldkampioen in oranje truitjes, Martine Tanghe verschijnt in Playboy, Nicole en Hugo openen Werchter, Michael Franti wordt president van the USA, Bush van de Palestijnse gebieden(inclusief hoofdhoek), J. Museeuw VRT-omroepster, J-M Dedecker en Elio Di Rupo staan een tong te draaien in de coulissen van de Zevende Dag, Clijsters wordt Australische en Henin het (nieuwe) gezicht van Clerasil, Olympische Spelen in 2012 vinden plaats in Congo en niet in Londen, Bin Laden bidt samen met de paus voor een mirakel van Jezuske.

Dennis Vandenbussche, 2e proef burg. ir. werktuigkunde-elektrotechniek

Hoe onrealistischer het was, des te meer leek ik erin te geloven. Ik was een slaaf van mijn eigen fantasie, maar dan van een fantasie die wel degelijk de macht had dingen naar haar hand te zetten. En ik vond het te gek. Nooit eerder had ik me ergens zo thuis gevoeld als hier en nu. Eén van de komende weken liet ik me zeker eens de ruimte inschieten door één van die gekke roze strings. Opspannen van deze speciale reetveters gaf je genoeg snelheid om je uit de atmosfeer te katapulteren. Dat was pas van de grond gaan ! Ik wist nog niet naar welke planeet, maar ik was die met zijn ring aan het overwegen. Het was wel een eindje reizen, maar Oscar zei dat het de moeite waard was. Oscar was ondertussen naar één of ander zwart gat. Ik had hem al een tijdje niet meer gezien. Ik was ervan overtuigd dat ik hier wel mijn dagen zou kunnen slijten. Er was echter één addertje onder het gras...

Dennis Vandenbussche, 2e proef burg. ir. werktuigkunde-elektrotechniek

1 * ROODKAPJE SLACHTOFFER VAN ROOFMOORD

...,die kerel met zijn lange zwarte jas die me nu al heel de dag volgde. Ik keek nog eens, hij was weg. Ik haalde voorzichtig mijn Desert Eagles boven en stelde mij behoedzaam op tegen de muur. Ik hoorde een steentje vallen, hij zat aan de overkant van het plein. Een paar schoten in zijn richting waren genoeg om achter het centrale standbeeld te komen. Reactie, ik zag stukjes steen van de rand van het standbeeld springen. Hij zat nog altijd te ver. Ik moest dichterbij komen. Ik herlaadde en liep al schietend in de richting van het gebouw waar hij in zat en dook door het raam binnen. Ik hoorde een klik en zag een granaat de trap af rollen, ik dook erop af en gooide hem terug naar boven. ...KNAL... Ik gebruikte de stofwolk als dekking en rende naar boven. Mijn belager lag tegen de muur en was te zwak om zijn wapen te richten. Ik doorzocht zijn zakken en liet hem voor dood achter. In zijn portefeuille zat een adres van op Venus. Ik sloeg het stof van mijn kleren en ging op zoek naar de dichtstbijzijnde string.

Louis Nelen, 1e bachelor burg. ir.

Terwijl ik op zoek was naar de dichtstbijzijnde string, kreeg ik plots een raar gevoel. Ik wist niet wat het was... Ik negeerde het gevoel en ging verder. Een paar stappen later kreeg ik het gevoel weer. Ik herkende het... mijn maag... Het gaf me krampachtige, pijnlijke prikkels die de meesten verstaan als honger. Mijn maag was sterker dan mezelf, dus besloot ik de zoektocht naar de dichtstbijzijnde string even stop te zetten voor een zoektocht achter.. "TUMTUMTUM"... een Bicky Burger!!! Ik liep door een felbelichte kleurrijke straat vol luidruchtige geluiden

waar er zombies liepen te waggelen en huppelende hippies en boze zwaantjes passeerden. En daar zag ik een frietkot, naar het schijnt werden daar de beste Bicky Burgers verkocht. In volle euforie smeed ik mezelf door de massa naar het frietkot waar ik een gruwelijke constatering maakte: Bicky Burgers waren 10 cent duurder geworden. Ik scharrelde in mijn zakken, maar ik kwam net 10 cent tekort. Mijn maag hield het niet meer uit. Ik moest 10 cent zien te vinden.

Santi Soumpholphakdy, 1e bachelor burg. ir.

Toevallig kwam roodkapje op dat moment langs, en ik dacht: "Dat mens is bekend, die moet wel rijk zijn". Ik bedacht een tactisch briljant plan en maakte de nodige voorbereidingen. Roodkapje stapte met haar 3 bodyguards de Decadance binnen - tot zover verliep alles volgens plan. Ik sprong naar binnen begon er op los te schieten met mijn M259 Heavy Machine Gun. Seconden later pas werd het mij duidelijk dat het gebruikelijke geschreeuw en het geluid van de geweren van de bodyguards ontbrak. Nu zelfs de muziekinstallatie naar de vergetelheid geschoten was, was het zelfs relatief stil. Roodkapje en haar bodyguards lagen tussen de anderen dood op de grond neer. Ik controleerde haar portefeuille, maar vond enkel een kaartje naar Venus... Ik stal dan maar 10 cent uit de vernielde kassa, waste m'n bebloede handen en keerde terug naar het frietkot, vooruitkijkend naar die smakelijke Bicky... en denkend over de manier waarop ik naar Venus kon geraken.

Steven Camps, 1e bachelor burg. ir.

Het drong langzaam tot me door dat ik allesbehalve subtiel te werk was gegaan. Een benauwd gevoel overviel me: de Overpoortstraat lag er immers verlaten bij en ik liep er als enige door, met een geweer op m'n rug... Ik moest het ergens kwijttraken. Gelukkig was er een grote bouwwerf op het St. Pietersplein, daar kon ik het

bewijsstuk zeker dumpen. Ik kroop tussen de hekkens door en keek over de rand van het gapende gat dat voor mijn voeten lag. Plots hoorde ik een krakend geluid achter me... was iemand me gevolgd? In paniek gooide ik het geweer in de diepte en verstopte ik me achter een stapel betonblokken. Vanuit mijn schuilplaats zag ik een agent met z'n matrak in de aanslag voorbij de hekkens sluipen. Ik had geen wapens bij, behalve de string waarvan ik Roodkapje had ontdaan. Ik sprong op de agent en wurgde hem met Roodkapjes pikante kledingstuk. Shit, wat een rommel, en dat voor 10 cent voor een Bicky. Ik moest verdwijnen, maar waarheen? Het ticket naar Venus was mijn enige uitweg.

Hannes De Schrijver, 2e bachelor burg. ir.

Driftig rende ik langs de gevel van de Sint-Pietersabdij. Ik haastte mij de hoek om en vluchtte zonder ook maar enig aarzelen naar het Muinkpark. Het dichte struikgewas kon mijn redding zijn. Onder de indruk van al het gebeuren, bleef ik, na mijn toevlucht gevonden te hebben tot de waterkant, enkele minuten roerloos liggen, als in een coma verzonken. Stilaan kwam ik tot het besef dat ik er niet langer kon blijven. Mijn ticket naar Venus had ik nog steeds. Nog zes uur had ik voor mijn vlucht vertrok.. Ik moest zo gauw mogelijk in Rotterdam zien te geraken. Met een ontzettende precisie stak ik de straat over. Bij de Tuareg op de hoek keek ik even achterom, de kust leek veilig.

Hieronimus, 1e bachelor burg. ir. arch.

2 * VENUS AIRLINES

Met mijn kennis van autobeveriligingssystemen was de klus zo geklaard. Ingestapt reed ik gedreven maar geruisloos richting autosnelweg. 2 uur later, nog voor de ochtendddrukte zich begon te ontwikkelen, bereikte ik Rotterdam Airport. De gestolen Volkswagen liet ik achter bij een wegens wegenwerken afgesloten invalsweg. In het winkelcentrum kocht ik gauw nog een koffer en wat spullen waarna ik me naar de vertrekhal begaf. Ik kon meteen inchecken bij de business class-balie van Venus Airlines. Na het passeren van de douaneposten begon mijn brein opnieuw wat op te klaren. Nog tien minuten voor boarding time. Ik bestelde een koffie en een pakje kauwgum, controleerde nog even of ik alles bij me had en begaf me dan naar de juiste gate. Ik besepte dat ik binnen enkele uren voet aan wal zou zetten in Venus, een van de grootste realisaties van de mensheid. Een regio vol mogelijkheden, gecreëerd op volle zee... Ik bekeek nog even trots mijn visum, 'International Community Region of Venus'.

Anoniem

Mijn gedachten gleden even weg van de harde realiteit. De laatste uren waren een beproeving geweest voor mijn zenuwstelsel. Maar nu leek de drukte weer even plaats te maken voor rust. Het vooruitzicht naar mijn bestemming bracht me een ogenblik in verrukking. Op Venus stond er mij een volledig nieuw leven te wachten. Een kans om opnieuw te beginnen, om mijn miserabel bestaan van weleer achter te laten. Misschien kon ik zelfs... "Laatste oproep voor de vlucht naar Venus, passagiers worden gevraagd onmiddellijk in te checken"... Een zwoele vrouwenstem weerklonk door de hal en bracht me terug in de werkelijkheid. Ik haastte me naar Gate 13, waar de laatste passagiers aan het instappen waren. Ik voegde me bij de rij, en volgde een welgevormde dame, wiens parfum ongetwijfeld vele mannen bekoorde, tot in het toestel. Als bij goddelijk toeval bleek mijn plaats naast die van haar te zijn. Bij het plaatsnemen kruisten onze blikken voor een ogenblik, en aanschouwde ik haar groenblauwe ogen.

Thomas Van Landeghem, 2e bachelor ir. werktuigkunde-elektrotechniek

Ze droeg een zware kalfslederen Hermèstas met zich mee, die ze met een zekere nonchalance naast zich neer zette. Geboeid keek ik toe. Het vliegtuig begaf zich al naar de startbaan toen de stilte in het business class-compartiment doorbroken werd. "Kan u mij 'The Venus Times' even doorgeven?", vroeg de dame naast me. Haar ontwapenende glimlach bracht me in hogere sferen. Ik reikte haar de krant aan en ze bedankte me. Ze had gitzwart haar en droeg rode lipstick. Ik herinnerde me niet ooit zo'n mooie vrouw gezien te hebben. Achteloos keek ze door het raam van het vliegtuig. Ze merkte op dat ik in haar richting keek. Plots draaide ze zich om en met dezelfde zelfzekerheid vroeg ze me of ik graag bij het raam wou zitten. Ik bedankte haar vriendelijk en vroeg haar of ze in Venus woonde. Toen antwoordde ze charmant: "Nee hoor, ik woon in Wassenaar, bij Den Haag. Ik reis naar Venus in het kader van mijn werk, misschien blijf ik er wel een tijdje want..."

Anoniem

'...het leven op aarde is saai.' Zo bleven we verder babbelen tot er plots een luide knal weergalmde in het vliegtuig. De motor was ontploft en de linkervleugel was eraf geknald. Paniek alom en de WC's waren gevuld met koppeltjes die voor het laatste maal de liefde bedreven. Het toestel vloog tegen een enorme snelheid en was compleet out of control... En plots... "BAM", het vliegtuig knalde neer op een onbekende planeet. Ik keek rond mij heen, overal wrakstukken en lijken. Ik bevrijdde mezelf uit het wrak en keek nogmaals rond me heen. Ik was op een rode planeet geland, waarschijnlijk Mars. Nergens nog een levend wezen te bespeuren, nergens een vorm van beschaving te zien. Wat nu gedaan? Ik doorzocht de wrakstukken op zoek naar nuttige voorwerpen en ik stootte op een doos waarop stond: "openmaken in geval van nood". Ik deed de doos open en daarin zat een knop. Ik had niets meer te verliezen, dus drukte ik op de knop... De doos klapte zowaar open tot een compact vliegtuig.

Santi Soumpholphakdy

Ik stond even stil bij de wonderen der techniek en stapte in. Ik dacht aan het morele vraagstuk dat ooit eens in een godsdienstles behandeld was: "Je landt met 15 op een eiland, je hebt een boot voor 5 man, met wie vertrek je?". Mijn boot had 2 plaatsen, en we waren met een honderdtal gestrand. Eén ding stond vast, ik had die boot gevonden, dus mijn deelname aan de trip stond buiten kijf. Brandende brokstukken en flarden stof en papier vlogen nog steeds door de lucht. Een flard van 'The Venus Times' deed me denken aan de gitzwarte schone, maar zij was nergens te bespeuren.

Anoniem

Ik werd wakker toen de piloot meldde dat de landing werd ingezet. Al die tijd was ik in een diepe slaap gedommeld. Venus International Airport lag te pronken in de diepblauwe oceaan. De hostesses deden nog een laatste check-up alvorens het vliegtuig sneller begon te dalen. Ik was geïmponeerd door het immense kunstmatige bouwwerk op zee dat op deze hoogte al goed zichtbaar was. 400.000 mensen woonden hier al, en er zouden nog velen volgen. Maar zou ik haar ooit terugzien? Ze glimlachte nog even toen ze alvast haar jasje dichtknoopte. Haar naam was Laura Van Dijck, had ze beweerd.

Hieronymus, 1e bachelor burg. ir. arch.

Maar was haar naam wel Laura Van Dijck? Was ze wel de persoon die ze beweerd had te zijn? De beloften die ze had gemaakt, konden die niet evenzeer vals zijn? Al de anderen hadden me al verraden, waarom zou zij niet hetzelfde gedaan hebben? Sinds de landing op Venus, toen een maand geleden, had ik Laura's adres al meerdere malen bezocht. De laatste maal wist een buurtbewoner me te vertellen dat hier de laatste jaren helemaal niemand gewoond had. Daarna ging ik mijn beklag doen bij het bestuur van deze machtige kolonie en kwam daar tot de conclusie dat die - wie had iets anders verwacht - hem niets meer konden vertellen. Dan maar verder gaan op die ene vriend waarvan zij hem had verteld. Eens ik zijn adres teruggevonden had op het lokale net, reisde ik met nieuwe moed naar de donkere buurt van de stad. Ter plaatse werd ik ontvangen door enkele ongere types, die me na mijn verzoek hardhandig weer op straat hadden gezet. Maar goed, tijd om te denken zou er later genoeg zijn, misschien was een agressievere methode van informatie inwinnen toen aangewezen...

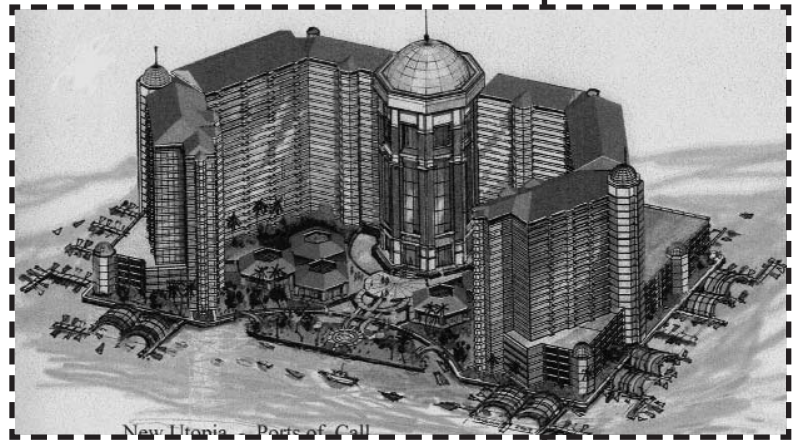
'Alfred Jodokus Kwak'

3 * UTOPIA IS WHERE I AM

Ik liep de straat uit en langs de kade ging ik even bij het water zitten. De oceaan kolkte onstuimig en gaf me kracht om door te zetten. Die vrouw had me al zo lang in haar greep, misschien wel zonder dat ze het zelf wist of... Waarom werden die mannen plots zenuwachtig toen ik informeerde naar Laura? Mijn arendsoog had in de verlaten loods een mapje opgemerkt van Sigul P&L, een bedrijf dat ik toevallig kende omdat een kennis er nog had gewerkt. Misschien zou dat me verder brengen in mijn zoektocht? De buurt achter de kade lag er verlaten bij. De verloedering was hier veroorzaakt als gevolg van een te grote migrantenstroom begin jaren 2060. Het stadsbestuur had enkele sociale huisvestingsprojecten opgestart in dit deel van de stad, die uiteindelijk nooit werden afgewerkt wegens andere prioriteiten. De onafgewerkte buildings boden nu plaats aan elkeen die niet paste in de 'perfecte' samenleving, die Venus pretendeerde te zijn. Op een of andere manier voelde ik me er thuis.

Anoniem

In het park dat lag te pronken als een oase in de schaduw van het Sigul P&L-gebouw, een van de oudste bouwwerken van Venus, werd me weer eens duidelijk hoe welvend deze kolonie op zee was geworden. Sigul P&L vaarde wel bij haar monopoliepositie inzake graanimport, iets waarvoor Venus volledig afhankelijk was van het vasteland. Voorlopig althans, want er werd gefluisterd dat enkele bedrijven, waaronder Sigul P&L, volop aan het onderzoeken waren hoe ze graan zouden kunnen gaan telen in de buurt van Venus. Er werd een bittere con

currentiestrijd gevoerd, waarbij ook maffiapraktijken op het anders zo lieflijke en bijna criminaliteitsvrije Venus niet werden geschuwd. Bij de fontein voor de hoofdingang van Sigul P&L bleef ik even staan. Het was hier dat de eerste funderingen van Venus werden geboord in de oceanobodem, toen 18 jaar geleden. Ik zou wachten tot vijf voor zes. Ik dacht aan Laura.

Hieronymus, 1e bachelor burg. ir. arch.

M'n applicatie klaar, stapte ik het hoofdkantoor van Sigul P&L binnen. Het onderhoud met de personeelsmanager was slechts een excuus om meer te weten te komen over wat zich binnen dit bedrijf afspeelde. De firma kon niet zijn wat het beweerde, dacht ik bij mezelf, als haar interesses lagen in een bende criminelen met hoogtechnologische wapens. Na een veel te uitgebreide security check verwees de secretaresse me door naar één van de kantoren. Ik klopte net aan, toen vanuit de richting van de receptie het geluid van explosieven en laserwapens klonk. M'n hart begon direct aan dubbele snelheid te werken, mijn hersenen raasden. De directeur, wie zou er meer weten over wat er in zijn bedrijf omging dan hij... Vluchtig bekeek ik het haastig gekrabbelde kaartje van het gebouw en bewoog me richting het kantoor van de directeur. Het schieten kwam dichterbij. Ik had nog net tijd om het bordje te lezen voor ik door een oorverdovende explosie de kamer werd binnengeslingerd... 'Directeur Van Dijk'

HoH, 1e bachelor burg. ir.

De gesofisticeerde security-systemen die Venus tot één der veiligste plekken in het universum maakte, hadden me parten gespeeld. Ze waren me vast al dagen aan het volgen. Maar dan moest de nationale veiligheidsdienst informatie doorgespeeld hebben aan Sigul P&L? Of had één van de ongere types die ik enkele dagen geleden ontmoet had, me herkend? In ieder geval, ik moest nu handelen. Het kantoor van de directeur was leeg. Ik paste een alombekende schuilmethode toe en verstopte me achter de inox deur, toen enkele mannen van de interne veiligheidsdienst het kantoor binnenstormden. Tot hun eigen verbazing troffen ze niemand aan. Gauw kon ik aan hun oog ontsnappen. Ik liep langs een van de noodtrappen het gebouw uit en sprong op de Skytrain die net zijn deuren sloot.

Hieronymus, 1e bachelor burg. ir. arch.

De skytrain vloog met duizelingwekkende snelheid dwars door het zakencentrum van Venus, naar één van de meer aangename woonwijken die recent in Venus gebouwd waren, op een nieuw platform ten zuiden van het zakencentrum. Ik herinnerde me een adres dat ik ooit gekregen had van een oude schoolkameraad die

enkele jaren terug naar Venus was verhuisd. Het was deels door zijn verhalen dat ik hem uiteindelijk ben gevolgd. Palm Road 5648900. Een taxi zette me af voor een imposante woontoren. Thomas Van Heeckeren had niet slecht gevaren bij zijn vertrek naar Venus, dat stond vast. Ik besloot te wachten bij de oceaan tot het donker was.

Anoniem

De schemering viel over Venus en hulde de metropool in een dichte mist. De avond had hier altijd wel iets mysterieus. Ik achtte het moment gekomen en belde aan bij mijn oude kameraad. Ik kon van zijn gezicht aflezen dat ik wel de laatste persoon was die hij op dat uur nog verwacht had, maar daarom was zijn ontvangst niet minder hartelijk. We praatten wat bij, maar ik maakte duidelijk dat ik geen zeeën van tijd had. Ik kwam to the point en vroeg zijn hulp. Meer bepaald wou ik weten of hij me meer kon vertellen over de duistere praktijken die Sigul P&L voerde en meer bepaald of hij meer wist over de mysterieuze directrice van het bedrijf, Laura Van Dijck. Ik zat vol met vragen, maar Thomas kon me niet verder helpen. Hij vroeg me wel nog om een dienst. Hij had namelijk nog een hoop geld zitten in een bank op het vasteland, waarvan hij niet wist hoelang nog vooraleer de kluis zou vervallen. Het enige wat hij me vroeg, was het geld mee te brengen bij mijn volgende bezoek aan Venus, tot dan mocht ik ermee doen wat ik wou. Ik lachte mijn tanden bloot bij het gedacht aan...

Redactie

...de kluis bij de Deutsche Bank die binnen enkele maanden zou vervallen. Mijn toekomstig vertrek was de ideale manier om het daar aanwezige geld te gaan verluizen. Het zou me toelaten om mijn plannen waar te maken. Enkele dagen

later vertrok ik uit Venus om nooit meer terug te keren. Precies zeven uur later landde mijn vliegtuig in Schiphol. Het voelde goed om weer dichtbij huis te zijn, al wist ik dat de zwerver in mij het niet zou toelaten dat gevoel lang aan te houden. Ik stapte op de sneltrein naar Antwerpen en nam er mijn intrek in het Porta Hotel, vlakbij het MAS. Terwijl registreerde ik het grootste deel van mijn kapitaal, 550.000 euro, op een rekening bij een weliswaar nog op te richten bankkantoor op Future Island, waarvan de eerste fase volop in de steigers stond. Enkele dagen daarna zou ik naar Parijs vertrekken, een onderzoeksbureau in de Schuttershofstraat had me immers voor 800 euro weten te vertellen dat Laura Van Dijck verhuisd was naar Parijs.

Hieronymus, 1e bachelor burg. ir. arch.

4 * LUXEHOTEL AAN DE PLACE VENDÔME

■ Eenmaal aangekomen in Parijs zette ik mijn zinnen op het vinden van Laura. Dat dit geen sinecure zou zijn, besepte ik al vlug. Ik schuimde alle straten af, van de meest pittoreske, tot de meest tot de verbeelding sprekende. Gewapend met foto's van haar, begonnen weken van zoeken, puffen en moedeloosheid. Tot op een zekere dag... Het was middag, mijn maag begon te brullen, en mijn tong smachtte naar een koele pint. Spijtig genoeg moest ik het stellen met een lauw druppelglasje Heineken, maar al vlug deed het me niets meer. Ik bracht mijn glas naar m'n lippen, maar op enkele millimeters afstand bleef het staan... Achter het etalagevenster van een overdreven exclusief juwelenmerk, stond een vrouw die in mijn netvlies was gebrand. Een vrouw waarvan ik hoopte ze ooit weer tegen het lijf te lopen... Laura stond daar. Ik graaide een eurobiljet uit mijn binnenzak, smet het op tafel en begon aan hetgeen waarvoor ik gekomen was. Ik stak de straat over, maar plotseling keek ze in mijn richting.

Nicholas De Nil, 2e bachelor ir. werktuigkunde-elektrotechniek

■ Ze was ouder geworden. Niet heel veel ouder, niet stokoud, maar toch duidelijk merkbaar minder jong. Was dat al een eerste rimpel-in-wording of vertoonde haar voorhoofd gewoon een genezend litteken waar ooit haar poes verantwoordelijk voor was geweest? Het meest veranderd waren toch haar ogen. Die vertoonden niet meer die binnenprettige fonkeling zoals ik ze mij levendig herinner; daarvoor hebben ze ondertussen te veel van deze wereld gezien. Ik vrees dat het kwaad haar kattekwaad klein

gekregen heeft. Ook de manier waarop ze bewoog, was minder soepel, minder speels, minder jong, maar immer gracieus. Toch speelde bij mij niet de minste twijfel over de identiteit van deze dame. Die manier waarop ze haar zonnebril wat hoger op haar neus zette, een tikkeltje asymmetrisch. Die lichte hint van subtiel aangebracht parfum, dat zich nog steeds met de geur van katten vermengde. Die fascinatie voor de vitrines gevuld met dure steentjes, waarvan de hoge refractie-index minder snel verwaterde dan haar ogen.

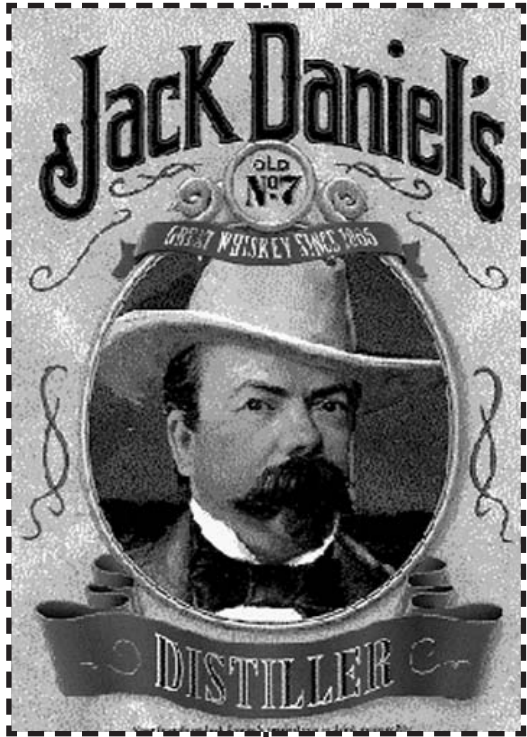
Adhemar

Het leek wel een Spaanse versie van Catherine Deneuve. Met een ongedwongen efficiëntie handelde ze haar aankopen af, alsof het een alledaagse zaak was om even bij Van Cleef & Arpels langs te lopen. Ik verborg me achter een menigte gefortuneerde Japanners toen ik zag hoe ze met snelle pas over de Place Vendôme liep en het Ritz hotel binnenwandelde. Ik volgde haar tot in de lobby. Ze was verdwenen, alweer. Toen ik terugwandelde naar het Park Hyatt waar ik logeerde, wist een straatveger me voor enkele euro's te vertellen dat 'de Spaanse' twee weken geleden in het Ritz was aangekomen, vergezeld van een andere vrouw en twee veiligheidsagenten. Laura Van Dijck woonde dus niet meer in de Avenue Montaigne, dat stond vast. Ik besloot die avond te gaan dineren in L'Espadon, in de hoop haar daar misschien tegen het lijf te lopen.

Hieronymus, 1e bachelor burg. ir. arch.

Ik besepte dat dit spelletje niet langer zo zou kunnen doorgaan, maar gaf mezelf nog enkele dagen. Daarna zou ik naar Chili vliegen in afwachting van de opening van Corumas Island (ook bekend als Future Island). Na een overheerlijke maaltijd in l'Espadon was ik nog wat blijven hangen in de bar. Het leven leek plots ontroerend eenvoudig toen die dame die ik ooit leren kennen had op het vliegtuig naar Venus Island, de Hemingwaybar binnenwandelde. Ze had haar lijfwacht net iets toegefluisterd waarop die instemmend

knikte en de andere richting was uitgelopen. Tot mijn grote verbazing zette ze zich prompt in het zeteltje tegenover mij. Meteen keek ze me aan en zei ze met haar ontwapenende glimlach: "Vanaf nu hoef je je niet meer te verstoppen wanneer je me volgt." Haar typisch Wassenaars accent klonk als muziek in mijn oren. De ober bracht haar een rood wijntje toen ze me, zonder dat ik ook nog maar één woord had kunnen uitbrengen, beleefd vroeg of ik nog een Jack Daniel's wou.

Anoniem

Na een gezellig avondje babbelen en drinken gingen we naar haar kamer en hadden de gezelligste avond ooit. De volgende dag werd ik wakker en ik vond haar dood naast me. Mijn kop deed zeer, zeker en vast een kater. Ik sloeg in paniek en rende als een mietje weg uit het hotel. Twee straten verder besepte ik dat ik nog steeds naakt was, geen wonder dat er blikken op me vielen. De lompe ober was zodanig geschokt dat hij zijn plateau met blikken niet in evenwicht kon houden. Er tikte een man op mijn schouder en ik keek achterom. Het was een agent die niet blij was een nudist te zien. Hij wou me meenemen naar het kantoor. Uit angst en paniek sloeg ik de brave agent dood en sloeg op vlucht...Vlucht was boos en sloeg me terug. Ik ging weer overeind staan, en stal de kleren van de politiemans en rende als een bliksem weg. Ik had al genoeg aandacht getrokken. Ik rende nog steeds toen plots...

Santi Soumpholphakdy

Plots besepte ik dat ik geen flauw idee had waar ik was... De weg vragen naar het station of bushalte in politieoutfit zou al helemaal nergens op slaan, dus besloot ik -de naam van het hotel wel herinnerend- terug te keren. Dit in de stille hoop dat een nietsvermoedende lijfwacht mij wel zou kunnen de stad uitloodsen.

Een louche type bood onmiddellijk zijn gidsdiensten aan, hoogstwaarschijnlijk denkend dat ik ook in zijn leven nog eens van pas zou kunnen komen, en na een citytrip met tekst en uitleg dook het hotel terug op in mijn gezichtsveld. Zoals verwacht trof ik de lijfwacht aan in de inkomhal. Ik excuseerde me omdat ik de dame alleen had achtergelaten. Gelukkig zag hij in dat een politieoproep boven alles gaat en zonder veel problemen kreeg ik hem overtuigd om mij naar het station te voeren, waar een echtelijke ruzie zich - zogezegd-afspeelde... Eenmaal aangekomen, bedankte ik hem vriendelijk en net op het moment dat ik uitstapte, kreeg hij een oproep op zijn gsm...

Ine Devolder, 2e bachelor architectuur

Mijn gsm haalde mij uit mijn diepe slaap. Het was al ochtend en de zon priemde naar binnen. Mijn hoofd woog zwaar en ik strompelde uit bed. Het was Laura. De avond voordien hadden we een lang gesprek gehad, al herinnerde ik me er die ochtend niet meteen erg veel meer van. "Voortaan heet ik Hannelore Van Heeckeren. Pak meteen je koffers, binnen een kwartier zal een zwarte Range Rover je opwachten voor de ingang van het Park Hyatt. Tot straks, we moeten hier weg." Er werd ingehaakt. Precies tien minuten na het telefoontje van Laura vertraagde een zwarte terreinwagen in de Rue de la Paix. Zonder aarzelen stapte ik in. Ik voelde mijn hart bonzen in mijn keel. De chauffeur vertelde me dat er een enveloppe voor me lag in het opbergvak. Ik opende hem en las: "Ik vertel je straks wat er aan de hand is. We treffen elkaar binnen een uurtje." Ondanks alles liet ik me maar al te graag leiden door deze vrouw. Gisteren had ik gezien dat ze een trouwring droeg. Mocht ik eigenlijk van haar gaan houden?

Hieronimus, 1e bachelor burg. ir. arch.

5 * DE COMPLOTTHEORIE

Het ochtendverkeer voor Paris Centre bereikte een hoogtepunt net toen we de autosnelweg inruilden voor een verlaten vluchtweg doorheen een uitgestrekt maïsveld. Na een brede bocht bereikten we een kleine luchthaven. Er stond een Cesna klaar van Sigul P&L. Ik kreeg het een beetje benauwd. Laura liep naar de Range Rover die net tot stilstand was gekomen. Door de hevige wind leek haar trenchcoat elk moment het hazenpad te zullen kiezen. Toen ik uitstapte, riep ze boven de ronkende straalmotoren uit dat we ons moesten haasten. Snel nam ik mijn koffers bij de hand en liep haar achterna. Er was niemand te bespeuren op de startbaan. "Go!", riep Laura toen we instapten. Buiten de piloot en de nietsvermoedende hostess waren we de enige passagiers van het vliegtuig dat plaats kon bieden aan 20 mensen. Net na het opstijgen keek Laura bezorgd uit het vliegtuig. Ze zag een delegatie van 4 auto's de startbaan oprijden, maar toen lachte ze alweer en zei: "Met dit ding zijn we binnen 6 uur in Rio."

Hieronymus, 1e bachelor burg. ir. arch.

Onderweg naar Rio vertelde ze me haar verhaal, te beginnen bij het begin. "Toen ik je ontmoette op het vliegtuig naar Venus Island was ik volop bezig met een onderzoeksproject in verband met de vierde ontwikkelingsfase van Venus. In Nederland heb ik een hele reputatie opgebouwd door mijn research naar de mogelijkheden van steden op water. Daar paste ik dezelfde principes toe als bij de bouw van dat megalomane project in de oceaan. Door mijn bekendheid werd ik door de regering van Venus Island uitgenodigd. Na enkele weken heb ik toen

echter al moeten constateren dat verdere uitbreiding van het eiland onmogelijk bleek. De ontwikkeling van het beloofde land op zee was dus gelimiteerd en de droom verbroken. Tegelijkertijd was er de firma Sigul P&L. Zij oefenden een enorme druk op mij uit om bepaalde onderzoeksresultaten vrij te geven opdat zij voorsprong zouden krijgen in hun onderzoek naar de teeltmogelijkheden van een graanvariant op de oceaan.

Anoniem, 2e proef burg. ir. arch. stedenbouw

Uiteindelijk kwam ik terecht in een netwerk waar ik niet meer uit leek te kunnen. Ondertussen hadden ze me ook verteld dat mijn leven in gevaar was en dat jij een spion was van een concurrent van Sigul P&L. Ze hebben toen zelfs een moordpoging op mij geënceneerd om mijn vertrouwen te winnen. Uiteindelijk leerde ik enkele leidinggevende figuren van Sigul P&L kennen en het leek erop dat ik me vergist had in verband met hun slechte bedoelingen. Ik besloot in te gaan op hun aanbod en kreeg de leiding over hun onderzoeksproject in Venus. Toen ik begon door te krijgen met wat voor smerige zaakjes die multinational zich toch bezig hield, en dan heb ik het niet enkel over hun maffiapraktijken op Venus Island, heb ik me niet meteen teruggetrokken. Ik waagde me op gevaarlijk terrein, dat wist ik, maar ik stond sterk in mijn schoenen en was vastberaden hun wil geen waarheid te laten worden. Al gauw werd duidelijk dat de onzuivere praktijken van Sigul P&L verder reikten en ik besloot naar Parijs te vliegen.

Anoniem

Mijn overplaatsing was zo geregeld omdat ik ondertussen een soort van verhouding in wording had met Gilbert Hire, hoofd van Sigul P&L en één van de hoofdaandeelhouders van het bedrijf. Laten we stellen dat ik hem aan het lijntje hield door hem het gevoel te geven dat hij binnenkort in zijn opzet zou slagen mij tot zich te winnen. Wat ik ontdekt heb in die enkele weken dat ik in Parijs gewerkt heb, tart elke verbeelding. Gilbert was gek op mij en vertelde me alles omdat hij oprecht meende dat ik één van hen was. De afgelopen twee weken logeerde ik in het Ritz omdat het kasteel van Gilbert wordt verbouwd. Ik voelde me ook veiliger in dat hotel omdat ik wist dat, wanneer er iets zou uitlekken over mijn contacten met de internationale veiligheidsdiensten, mijn laatste uren geteld zouden zijn. Mijn vertrek van vandaag ligt al langer vast. Ik heb er echter niets over verteld omdat het allemaal plotseling moest gebeuren om geen argwaan te wekken.

Jeroen, 2e proef burg. ir. arch.

Vandaag staan de kranten vol met het schandaal, of zeg maar, schandalen. De wereld zal zijn ogen niet geloven. Bovendien is vandaag ook de dag dat de 7% aandelen die ik gekregen had van monsieur Hire, bij wijze van liefdesverklaring, worden verkocht. Na uitlekken van het schandaal vandaag zal Sigul P&L immers een forse domper te verduren krijgen. Alles is mooi geregeld. Dit was de enige manier om uit mijn benarde positie te geraken. Het verbaast me trouwens dat ze je nog niet vermoord hebben. Toen ik je bij Van Cleef & Arpels door de vitrine zag gluren, wist ik dat ik je onder mijn bescherming moest nemen. Blij was ik dan ook toen de receptie van het Ritz mij meldde dat je in de hotelbar zat. Het vliegtuig van Sigul P&L heb ik vannacht laten klaarmaken, de piloot en de hostess zijn ingehuurd. Ik zeg je nu nog één ding hierover.. Ons leven is in gevaar. We worden internationaal beschermd en moeten even onderduiken. Meer kan ik je nog niet zeggen. Je weet immers nooit wie er meeluistert."

Hieronymus, 1e bachelor burg. ir. arch.

Haar stem stokte, een vreemd gas verspreidde zich door het vliegtuig en een stille duisternis maakte zich van me meester. Ik hoorde nog net een stem bevelen: "De man levend!". Ik werd wakker en zag Laura naast me liggen. Netjes 2 kogels door het hoofd. Ik besloot dat zij verder niet al te veel nut meer zou hebben en keek rond. Het interieur was veranderd... Mijn gedachten draaiden op volle toeren. Dit kon maar één ding betekenen: het vliegtuig was geland en we waren getransporteerd naar een schuilplaats. Het enige waar ik nog kon aan denken, ik moest ontsnappen! Met mijn ogen tot spleetjes samengeknepen, bemerkte ik een flauw verlichte nooduitgang aan het einde van de loods waarin ik me bevond. De enige weg tot vrijheid lonkte. Met paracommandoallures sloop ik richting uitgang, en stampte met een wilde trap de nood uitgangdeur open. Ik zette het meteen op een lopen. Ik merkte wel dat enkele mannen in blauw-purper gestreepte maatpakken me op de voet volgden...

'Schacht 3'

Ik liep een winkelcentrum binnen in de hoop de mannen kwijt te raken, baande me een weg door de massa en vond een lift die leidde naar de ondergrondse parking. Ik koos een wagen uit die niet teveel de aandacht zou trekken en reed ermee naar een ondergrondse geheime basis, waar geheime zaken werden gedaan. Daar vond ik een oude vriend terug die mij misschien zou kunnen helpen. Laura haar dood moest en zou gewreken worden! Ik was veilig en wel toegekomen op de basis en daar bereidde ik m'n wraakplannen voor. Samen met de hulp van enkele ingenieurs bouwden we een vliegtuig waarmee we zouden wegvliegen naar het verre Bastodifroius22RR. Daar zouden we een nieuwe beschaving beginnen.... Twee weken later was het vliegtuig afgewerkt en konden we vertrekken. .

'Tim Wasmand'

6 * WITNESS RELOCATION PROGRAM

Toegekomen op Bastodifroius22RR (of Zworlporlellarena, in de taal van de bewoners) zocht ik een eetegelegenheid. Bij gebrek aan Bicky Burgers™ moest ik het met de gelijkaardige, van uitzicht althans, Ewok Burgers™ stellen, een ware delicatessen volgens de locals. Na een dag of twee herinnerde ik me weer waarom ik hier was. Iemand had mij ingehuurd om de boel hier op te kuisen. Vooral de Adraneawijk was een plek vol tuig en schorriemorrie. Ik liep de plaatselijke bank binnen en zocht naar kluis "z#". Ik vond die al snel in een donker hoekje achterin. Zoals afgesproken lag er een koppel blasters, stevige armor en nog wat meer handige spulletjes. Deze zouden me van pas komen in mijn strijd tegen de Russische maffia. Ik ging onmiddellijk naar een louche bar in de beruchte wijk, alwaar ik een paar whisky's achterover sloeg. Ik betaalde niet, maar schoot gewoon de boel aan flarden. Buiten kwamen meteen al een aantal bullebakken op mij afgewandeld. Het belooft een mooie dag te worden.

Anoniem

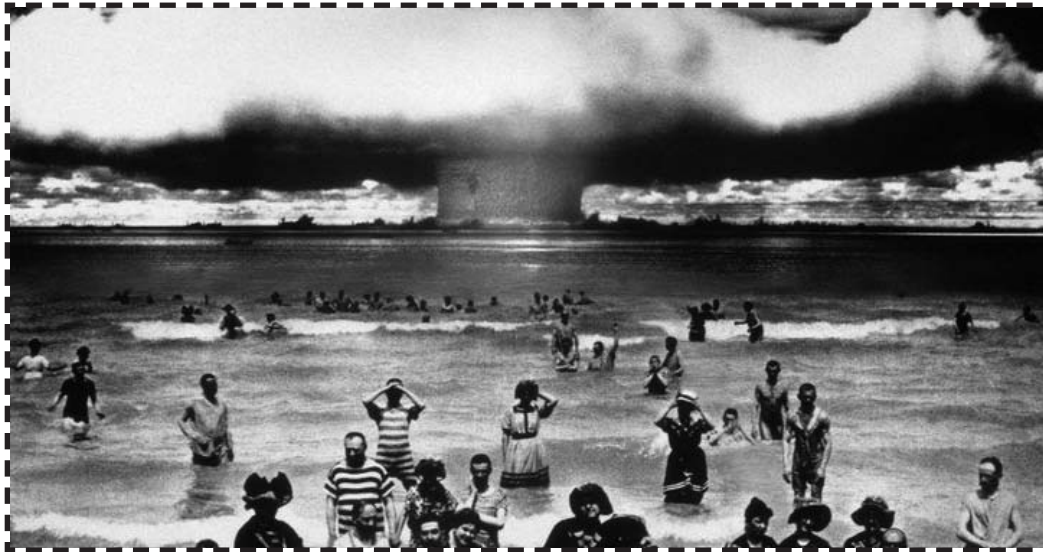

Bastodifroius22RR was blijkbaar de codenaam voor wat later een dorpje in Canada zou blijken. Nu Laura was vermoord, was ik de enige getuige die het ganse verhaal kon getuigen. Ik zou in Canada moeten blijven tot het hele netwerk rond Sigul P&L en de Russische maffia was opgerold. Daarna zou ik een nieuwe identiteit krijgen. Het was een uitgelezen kans het verleden achter mij te laten. Ik begaf me naar de buitenbuurt van Bastodifroius22RR, beter bekend als het kustplaatsje Crespeaux nabij Québec.

Hieronymus, 1e bachelor burg. ir. arch.

Nog altijd in de buitenbuurten van Crespeaux, waar blijkbaar het dichtste netwerk van de Russische maffia zich bevond, ging ik op zoek naar de benedeleider. Hij bleek zich uitstekend veilig te voelen in de enige villa die zich in het dorpje bevond. Ik plaatste enkele telefoontjes en na een uitgebreide verkenning gingen we erop af. De security bleek toch net iets beter als verwacht en ik verloor 3 van mijn 5 teamleden. Met ons drieën troffen we in de laatste kamer niet de maffiabaas aan maar één van zijn ondergeschikten, Hieronymus heette hij. Die schoot ik dan maar een kogel door het hart en na het huis doorzocht te hebben, verlieten we het gebouw. De timer stond op drie minuten. Een luide explosie vertelde ons dat de Russische maffia de boodschap wel zou begrijpen.

Sofie Desmet

2 weken later...

Robert, onze hoofdfiguur, zocht in de bruine enveloppe naar een vervolg, maar dat was er niet. Hij leunde achterover en keek bedenkelijk. Het kon geen toeval zijn dat deze brief hem die ochtend, 22 december 2063, in zijn kluis in het filiaal van de Deutsche Bank in Mégève lag op te wachten. Zijn echtgenote, Elisabeth Maeterlinck, erfgename van, zat op het terras van hun chalet in het Franse skioord de krant te lezen bij een kopje thee. Toen hij haar vertelde over de brief, keek ze op. "Robert, je moet weten dat vanaf nu niets meer hetzelfde zal zijn," zei ze met ietwat neergeslagen ogen. Hij antwoordde dat hij het begrepen had en ging weer naar binnen. Hij verstopte de enveloppe en de ganze inhoud onder één van de kussens van de chesterfield in de woonkamer en begaf zich naar de studeerkamer.

Hieronymus, 1e bachelor burg. ir. arch.

Achteraf gezien bleek het misschien toch niet zo'n goed idee de maffia aan te vallen, terwijl hij zelf ook wel een aantal dingen te verbergen had. Het was een heus dilemma, blijf je bij je principes en offer je jezelf misschien op, of geef je toe aan chantage, wetend

dat je nooit meer een eerlijk man zal zijn. Hij nam de skilift, naar de plek waar hij altijd rustig kon nadenken, zo hoog boven alles uit. Hij maakte zijn beslissing, hij wist wat het beste was voor zijn gezin, zijn vrouw. Hij greep het nog nooit afgevuurde pistool beet. Zijn vader had hem dit nog geschonken. Zijn vader, die ook zelfmoord had gepleegd.

Yona Decabooter

Daar stond hij, in zijn hemd in de eeuwige sneeuw met een pistool tegen zijn slaap. In een flits zag hij dit filmsche beeld, en hij had het gevoel dat dit moment zich ook vereeuwigde. Hier wilde hij voor altijd blijven, omdat de tijd hier een andere dimensie had. Zijn ademhaling versnelde, maar het haalde niets uit. Het leek alsof er geen zuurstof meer in de ijle lucht was. Zijn blik dwaalde af naar boven, hij probeerde de staalblauwe hemel te grijpen. Tevergeefs, want hij viel toch. Hij viel zelfs trager dan ooit. Er was alleen een doffe plof, zoals wanneer een sneeuwman ineenzakt. De bergen namen mijn leven af, dacht hij, en hij bleef maar verder vallen in de grotten van zijn onderbewustzijn. De zon bleef schijnen, maar de bergen namen ook haar warmte af. Er was geen engelengezang, en in de duisternis voelde hij dat hij de grip op zijn leven verloor. Verkrampd greep hij het pistool nogmaals vast en vocht tegen alle duisternis.

'Gérard'

7* OP KABOUTERJACHT

Als bij toverslag kwam er plots een hele nest kabouters uit het Franse bos. Ze hadden enkel een onnozele pinnenmuts op hun kop en ze zongen uit volle borst. Een half uurtje geleden waren ze wakker geworden en ze hadden allen een vreemde droom gehad: iets over een kerel in een hemd die dood was. Wat er in die droom gebeurd was, bleek eigenlijk een voorspelling van de toekomst te zijn. Het was echter geen man die zelfmoord pleegde, maar een bloedmooi meisje, vandaar het bloed in de droom... Het maagdelijk witte sneeuwtapijt was ook symbolisch en sloeg eigenlijk op de maagdelijkheid van dat meisje. Daar gingen zij eens verandering in brengen. Als een hoop aasgieren slopen ze rond het meisje. Opeens schrok ze wakker en zag rondom haar een hele nest geile kabouters staan. Het meisje sloeg in paniek en gilde: "Als je mij kan pakken, mag je met me doen wat je wilt!", en ze zette het op een lopen.

'sexman'

De kabouters, hoe kan het ook anders, gingen één voor één achter haar aan. Maar hoe klein deze mannetjes ook zijn, vergis je niet, ze compenseren het wel degelijk... Eén voor één vielen ze over hun mannelijkheid. Tegen de tijd dat de kabouters opnieuw rechttop stonden, was het meisje al gevorderd tot aan de donkere bossen. We krijgen haar nog wel verder in dit verhaal, dachten de kabouters, en ze gingen, diervriendelijk als ze waren, een occasioneel hertje naaien. Het meisje bleef maar lopen, niet meer wetende waar ze vandaan kwam en nog minder wetende waar ze heen ging. Toen ze uiteindelijk stopte met lopen, bekeek ze haar handen. Deze bleken rood van het bloed. Ze kon zich niet herinneren dat er bloed aan haar handen hing... Was er weer iets gebeurd? Maar ze was toch niet in slaap gevallen? Vragen overvielen haar.

Logischerwijs wist ze op geen enkele een antwoord, want ondanks haar goddelijke schoonheid, was ze blond. Zoekend naar antwoorden, liep ze weer verder langs het nu roze pad, tussen de bomen die ondertussen blauw werden. Na uren lopen...

Michael Kerkhofs, 1e bachelor burg. ir.

...kwam ze aan in Tsjernobil, enkele minuten na het gebeuren dat de wereld (en een hele hoop baby's) zou veranderen. Ze stond daar maar verdund te kijken naar de verwoesting om haar heen. Ze vroeg zich af waarom zij gespaard bleef. Pas toen één van de voorbijvliegende mensen riep: "Hey! No forcefields!", besepte ze dat het misschien haar aura betrof; dat aura dat haar constant beschermde en aanvallers wegjoeg. Nadat de show afgelopen was, liep ze, tevreden om haar verrijkte kennis, het bos weer in op jacht naar kabouter-tjes als wraak.

Jan Beernaert, 1e proef ir.-arch.

Ze besloot om eerst nog even langs te gaan bij de wapenhandelaar in het bos, die in een peperkoeken huisje woonde. Nadat ze had aangebeld aan de zoete deur, besepte ze wel hoe lekker die deur was en ze begon er hevig aan te likken. Voor ze het wist, was er een stuk uit de deur verdwenen. Plots deed er een jonge kerel van om en bij de twintig open. Het meisje schrok, maar het was al te laat, het kwaad was geschied. De jongeman, zichtbaar ingenomen door haar schoonheid, vergaf haar en vroeg of hij haar met iets een pleziertje kon doen. Ze wilde van hem een hele hoop wapens, ze ging immers op kabouterjacht.

Daar liep ze dan met een bazooka, een riot gun, een shot gun en wel 20 granaten. Op naar die lieve kleine kabouterijtjes, dacht ze bij zichzelf, ik ga er kabouterlasagne van maken. Als bij goddelijk toeval had ze het recept in haar jurk zitten, wellicht had de wapenhandelaar die daar verstopt op een onbewaakt moment. Ze toverde het tevoorschijn en las luidop de bereidingswijze voor: "Verdoof de kabouter met de granaten, schiet er vervolgens enkele keren op naar believen met de shot gun of de riot gun en werk af met de bazooka. Goed mixen en daarna de oven voorverwarmen."

'Saddam Hoessein'

Al zingend hernam ze haar tocht door het bos: "Héhéhé, kabouters op een saté". Opeens, daar in de verte, ontwaarde ze een boerderij. Misschien, dacht ze, kan ik daar al eens gaan vragen of ik de oven mag gebruiken. Terwijl ze dichterbij kwam, zag ze grote blokken liggen. Plotseling begonnen de blokken te bewegen, net als opgeschrikte koeien. Na een schiettest bleek dat deze blokken uit vlees en bloed bestonden. Het kon niet waar zijn. Dit waren de beruchte vierkante koeien. Ze had de boerderij van Morion Hint Marian, ook wel Morion genoemd, gevonden. Op naar de deur, maar daar stond ze voor een groot raadsel. Aangezien ze blond was, moest ze iemand vinden die haar kon vertellen hoe een klink werkte. Maar helaas was er zelfs in de verste verte niemand te bespeuren die haar kon helpen, dus zette ze haar tocht maar verder.

Anoniem

Ze liep daar dus in het bos, tot op de tanden bewapend, tot ze ineens lawaai hoorde. Behoedzaam sloop ze naar de bron van het lawaai, en jawel, daar waren de kabouters. Een hele bende zelfs. Ze nam haar granaten, trok de pinnen eruit en smeed ze naar de kleine mannetjes. "BOEM BOEM", daar vlogen de kabouters in het rond. Vervolgens trok ze haar riot gun en schoot enkele laders leeg op de kabouters, die al goed in stukjes waren. "En nu", dacht ze, "is het tijd voor de finishing touch." Ze laadde de bazooka, zette het ding op haar schouder, richtte... Maar ze had iets over het hoofd gezien, of beter gezegd iemand, namelijk één van de kabouters die was weten te ontkomen en versterking was gaan halen. In een mum van tijd stond het bos vol met mini-Hovertanks, zelfmoordkabouters, atoombommenwerpers, noem maar op. Die waren het zo beu om heel de tijd uitgemoord te worden, dat ze al hun frustraties in één keer afreageerden. Alle kaboutertjes schoten tegelijk hun wapens af. Wat volgde was een grote ontploffing...

Anoniem

8 * DE REIS OM DE WERELD IN 80 SECONDEN

Ze schoot weer wakker. Gelukkig, het was maar een droom. Kabouters met wapens, wat een gedachte. Een kabouter die de trekker overhaalt, absurd gewoon. Het enige waar die aan trekt, is een trekorgel. Ze had blijkbaar lang geslapen en toen ze keek, waren haar handen alweer rood.

'Redder van het meisje'

Even nog vreesde ze dat het geen droom was door het rood aan haar handen, maar toen besefte ze dat het rode goedje geen bloed was en het dus wel een droom moest geweest zijn. Een natte droom weliswaar, want het had hard geregend in het bos. Tijd om haar zoektocht naar die smerige kabouter-tjes verder te zetten. Ze rende terug door het bos en liep een mislukte ridder tegen het lijf. Ze vroeg hem waar ze de geile kabouters kon vinden en deze vertelde haar dat ze een kasteel hadden. Aan de 29ste boom moest ze naar rechts, dan 69 passen zetten en dan zou ze er zijn. Het meisje bedankte de ridder en gaf zijn paard een hete wasbeurt in ruil voor de gegeven informatie. Ze vervolgde haar reis...

'Sexmaniak'

Plots stond ze voor de Taj Mahal in Pakistan (vroeger stond die in India, maar 's nachts zijn kaboutertjes het bouwsel komen stelen) en zoals de mislukte ridder gezegd had, wemelde het er van de kabouters. Wie weet wat er hier zou gebeuren...

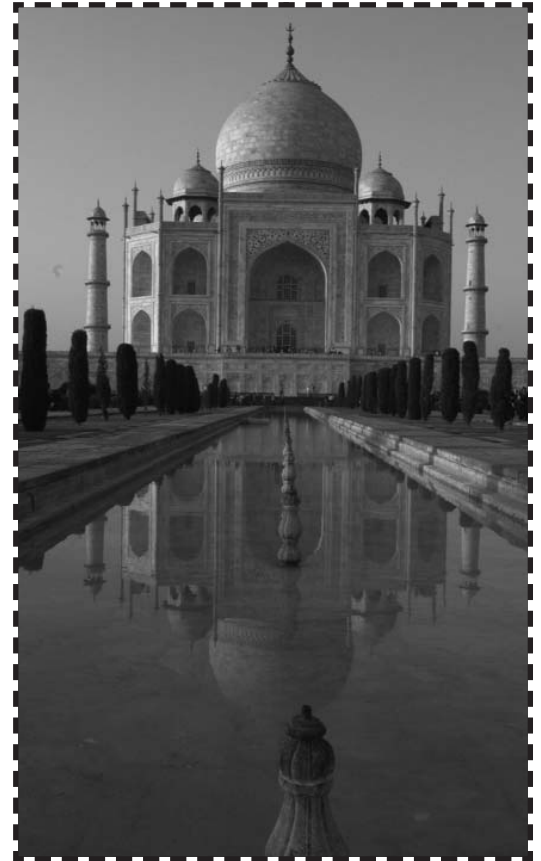
'Schacht me pruimen', 2e bachelor

Ze liep door de grote poort en kwam automatisch uit op een grote zaal. Boven de ingang hing een groot bord waarop met neonverlichting de wel heel toepasselijke naam 'De Zaal' prijkte.

Redactie

'De Zaal' was versierd met duizenden slingers en even dacht ze dat ze op het jaarlijkse feest van de slingerclub was terecht gekomen. Ze ging al enkele jaren niet meer naar het slingerfeest, want de laatste keer had ze zich geweldig verslikt in zo'n lange roze slinger. Ook de stijgende hoeveelheid drag queens had haar doen besluiten om eens een aantal jaar te passen. Maar hier stond ze dan. Een lichtjes aangeschoten oudere vrouw, die verraderlijk dicht bij de portoflessen stond te wiebelen, riep haar naam. Maar ik ken die vrouw helemaal niet, dacht ze. Verdraaid, nu kwam ze zelfs haar richting uit. Zij het wel met enkele omwegen; ze had duidelijk al te diep in de portofles gekeken. Het duurde dan ook niet lang vooraleer ze, met behulp van de zwaartekracht, richting parket donderde. Lichtjes uit haar lood geslagen, klauterde ze overeind en zette haar weg verder. Op een meter van haar verwijderd, sprak de vrouw de gevleugelde woorden...

Anoniem

"Wwwellkom op het jaarlijkssse feestzzze..." Al vanaf het eerste woord ging haar concentratie naar een ander, echter veel interessanter probleem. Was deze vrouw vrijwillig in deze staat gebracht, en nog veel belangrijker, was dit gebeurd met witte of met rode porto? Een verder onderzoek bleef weliswaar niet uit. Lichtjes liet ze haar ogen dwalen over de vrouw haar lichaam, op zoek naar sporen. Wat ze zag beviel haar wel, dat rode bloesje, dat zwarte rokje. Deze vrouw had klasse, dacht ze, en ze hoorde de woorden die Myriams, zo viel te lezen op het naamkaartje dat de vrouw droeg, inleiding tot een einde moesten brengen: "...en die theepot was de mijne niet, maar ik heb hem tóch gebruikt!". Tot zover de klasse, mompelde ze tegen zichzelf. Gelukkig zag Myriam een nieuw slachtoffer, en kon ze haar weg verder zetten door 'De Zaal'. Aan de andere kant van 'De Zaal' zag het meisje...

Anoniem

...een super-de-luxe state-of-the-art teleplaatsmachine, de Travel-O-Mat2000. Ze werd als het ware door een onzichtbare kracht naar de machine getrokken. De flikkerende lichtjes, de glanzende metalen afwerking,... een waar prachtstuk. De eigenaar van de kostbare machine merkte meteen dat het meisje interesse vertoonde, en zag zijn kans gekomen om haar een reis naar Amerika te verpatsen. De stem van de man haalde het meisje uit een roes. Ze veegde de kwijlsporen van haar kin en ging met plezier in op het aanbod van de man. Met veel vertrouwen in de moderne technologie stapte ze in de machine, en voor ze het wist was ze midden in de wildernis terechtgekomen, beter bekend als Amerika...

Redactie

..., een land geleid door de corrupte president Joz Boz. Op zoek naar een antwoord op de vele vragen die in haar hoofd rondwaalden, ging ze op zoek naar mensen. Na lang doelloos rondlopen, kwam ze aan in een grote stad. Uit een groot gebouw kwam een man van middelbare leeftijd naar haar toe gelopen. Hij zei: "Ik kan je werk bezorgen." Ze kon wel wat geld gebruiken, dus besloot ze maar om het baantje aan te nemen. Wat ze niet wist, was dat de man Josh Flosch was, hoofdredacteur van de Pornoknack.

Anoniem

9 * DE ZELFMOORDKABOUTER

De Pornoknack was een heel bekend magazine in Amerika en omstreken. Het bloedmooie meisje werd op slag razend beroemd. Zo beroemd dat de Pornoknack ook in het kabouterland opdook. Alle kabouters boekten snel een vlucht met SN Kabouterdorp Airlines en vlogen in business class naar het land waar Joz boz aan de macht was. Wat ze echter niet gezien hadden, was dat ene Peter Paulus Bin Osama-kabouter ook aan boord was gekropen.

Anoniem

Peter Paulus Bin Osama deed zijn schoen uit en pakte wat lucifers. De kaboutersteward wou hem erop wijzen dat hij in een niet-schoenrokers-zone zat, maar het was te laat. Hij stak zijn schoen, waar toevallig een bom in zat, in brand. "Boem", zei het vliegtuig, met een diepe zucht. Alle kaboutermpjes vlogen hulpeloos in de lucht... Maar niet voor lang, want na een tijdje kwamen zij onzacht terug in aanraking met de aardkloot en waren ze allemaal morsdood. Een geluk bij een ongeluk zou je het kunnen noemen, want ze vielen juist voor de voordeur van het huis waarin...

Anoniem

...die keiberoemde pornoster woonde. 's Morgens werd die wakker en ineens merkte ze voor haar deur een berg kabouters met stuk voor stuk een belachelijke pinnenmuts op hun hoofd. Ze riep meteen haar vrijer naar beneden om die kabouters op te ruimen voor haar deur. Want het laatste dat ze zich kon

permitteren als beroemde pornoster, was wel een tuin vol kabouters, die op de koop toe nog dood waren ook. Eens dit gebeurd was, lachte ze in haar vuistje, want nu kon ze eindelijk eens het recept van die kabouterlasagne uitproberen. Ze belde haar manager op om te zeggen dat...

Anoniem

...Joz Boz zijn tanden aan het flossen was, maar dit geheel terzijde. De schok van de neerslaande kabouterlasagne bracht haar uit haar concentratie. "BANG", opeens vloog er een kabouter door de schouw. Ze dacht eerst dat het weer Kerstmis of Sinterklaas was, maar ze wist wel beter. Van het verschieten was ze ook nog in haar wiek geschoten, maar ook dit terzijde. Door al die verdomde kabouters was zij bijna vergeten dat ze nog een dringende boodschap af te handelen had. Ze spoedde zich naar de wc en kon nog net haar broeksriem losmaken en haar broek tot op de enkels laten zakken alvorens het bruine gevaarte alles op zijn weg verwoestte. Uitgerekend op dat moment hoorde ze een geluid komen uit de wc pot...

Anoniem

10 * DE MYSTERIEUZE NACHT

Dat waren de laatste letters die de schrijver op het blad kon zetten. De inspiratie, die anders zo vlot kwam, weigerde nu tot hem te komen, als was het een hond die je net een heuse trap verkocht had en nu vroeg om een pootje te geven. Tot nu toe had hij het steeds over kabouters gehad, en sex, zeg maar platvloerse pornografie. Zelfs met zijn levendige verbeeldingskracht op dat vlak had hij niets van enige waarde op papier kunnen krijgen. Nu hij erover nadacht, was die uitdrukking ook al lang voorbijgestreefd. 'Op papier krijgen', terwijl bijna elke auteur tegenwoordig een computer met bijhorende tekstverwerker gebruikte. Zou wereldwijde faam aan hem besteed zijn, indien hij een nieuwe uitdrukking vond voor dat fenomeen? Hij twijfelde daar sterk aan. Hij stond op en ging aan het raam staan terwijl hij traag van zijn glas rode wijn dronk. De nacht had iets sereens, een sfeer die je met niets kon vergelijken en met geen woorden kon beschrijven. Het was nu reeds 3 jaar dat hij dit deed, sinds...

Matthias Himpe, 1e bachelor burg. ir. arch.

...die rare nacht toen er enkele vreemde groene wezentjes hem meenamen naar een vreemd ogend gebouw dat verdacht veel op de Plateau leek. Zijn geheugen hieromtrent was nogal vaag, maar dat kwam waarschijnlijk door dat goddelijke drankje dat dat lekkere groene meisje hem aangeboden had. Wanneer hij die nacht probeerde te reconstrueren, bleven er maar rare flitsen komen over wilde orgieën en kabouterijtjes met rode puntige mutsen. Maar wat er juist gebeurd was, had hij het raden naar. Zou hij het ooit te weten komen? Sinds die nacht probeerde hij wanhopig te schrijven en te schrijven, in de hoop dat er ooit enige helderheid zou komen rond die nacht, die met voorsprong toch wel de vreemdste van zijn leven was.

Karlien Malfroid, 1e proef burg. ir. elektrotechniek

Telkens wanneer hij dacht weer iets nieuws te herinneren, schoot er een helse pijn door zijn hoofd en moest hij gaan slapen om te bekomen. Toch was hij zo gefascineerd door die nacht, waarvan de herinneringen nog vager waren dan van de nacht van zijn grootste zuippartij, dat hij maar bleef proberen zich steeds wat meer te herinneren. Tot nu toe had het niet veel opgebracht, zelfs alles neerschrijven bracht geen oplossing. Hij had zich echter vastgebeten als een pitbull en zou niet meer loslaten voor hij de waarheid kende. Hij had al de hele dag het gevoel dat die dag wel eens de dag kon zijn waarop hij een doorbraak zou forceren. Daarom was hij zo gefrustreerd dat het ook toen niet wou lukken. Elke keer hij dacht dat hij op de rand van de toegang tot de informatie stond, lukte het hem niet die ene stap verder te zetten. Maar hij zou niet opgeven! Die dag moest het lukken, hij moest het mysterie ontrafelen.

Joost Verdiesen, 2e bachelor burg. ir.,
elektrotechniek

Met die gedachte, 2 shot guns en genoeg ammunitie om de Eiffeltoren omver te schieten, trok hij er op uit. Hij vroeg aan de eerste de beste voorbijganger hoe het mysterie nu eigenlijk in elkaar zat. De voorbijganger, Jantje heette hij, maakte een verdachte beweging en werd zo zijn eerste slachtoffer van die avond. Althans dat

dacht hij, want Jantje liep gewoon door. Zou het een zombie zijn? Een vampier misschien? Moest dat nu 500 gram preparé en 200 gram krabsla zijn, of omgekeerd? Dit waren slechts enkele van de vele vragen die hem door het hoofd schoten, maar hij schoot terug. En toen werd alles zwart voor zijn ogen. Hij werd wakker in een vuile goot in de Overpoort en dacht bij zichzelf: "Ik heb verse kleren nodig." Hij gooide zijn paraplu en shot guns weg en zocht een klerenwinkel.

Louis Nelen, 1e bachelor burg. ir.

De Overpoort was nu natuurlijk niet de ideale locatie voor een zoektocht naar nieuwe kleren. Drank daarentegen, vond je daar in overvloed. Hij besloot dan maar zijn zoektocht even te staken en een gezellig ogend cafeetje binnen te stappen. Daar bleek net een Franse avond aan de gang. Eén van de meisjes kwam vrolijk lachend op hem af, omarmde hem en zei: "Sjarel, blij da je der bent, man! Zet je bij, we hebben de absint al voor je koud gezet!" Even was hij uit zijn lood geslagen, waar had dit meisje het over? Al snel besloot hij echter zich deze keer geen vragen te stellen en tevreden schoof hij mee aan tafel. Vele uren later bevond hij zich in een smalle steeg. Hij kon zich niet inbeelden hoe hij daar beland was.

Redactie

11 * ONTMOETING MET DE INTERESSANTHEID

De absint had duidelijk zijn werk gedaan. Zijn gedachten dwaalden af en hij herinnerde zich een zwoele zomeravond in Saint-Rémy-de-Provence. De terrassen en pleinen van het anders zo dunbevolkte historische stadje werden bezet door een bonte menigte. De schrijver bracht toen de avond door bij vrienden. Rudolf Anspach - een verre neef van de schrijver - vierde zijn vertrek naar Martinique waar hij de rest van zijn leven zou weiden aan de schilderkunst. Die avond was het einde van één der mooiste periodes uit zijn leven. Een paar dagen daarna zou hij van zijn uitgever te horen krijgen dat zijn succesperiode duidelijk voorbij was en dat het tijd was voor herbronning. Na al zijn successen was dit een zware domper om dragen. In oktober van dat jaar vloog de schrijver naar Genève.

Anoniem

"Genève", hadden ze hem gezegd, "is de place-to-be voor een schrijver zoals u", toen hij zich weer eens een stuk in zijn kraag aan het drinken was. Dit deed hij in het dichtstbijzijnde café waar nog steeds diezelfde schrale oude barvrouw achter de toog stond. Zij stond daar al sinds mensenheugenis.

Anoniem

Wat hij daar toen precies te zoeken had, was ook voor hem een raadsel. Een luide klap deed hem terug in de realiteit tuimelen. Hij pijnigde zijn hersenen op zoek naar een plaats waar hij heen kon. Misschien kon hij wel eens een bezoekje brengen aan zijn oude vrienden Cynthia & Roland, een olijk koppel dat hij had leren kennen in een ver verleden en waar hij nog fijne herinneringen had aan overgehouden. De weinige die hem nog restten... Hij wist nog goed dat hij, toen hij nog tot over de grenzen bejubeld werd om zijn meesterwerken, uitgenodigd werd om een vernissage te openen van een jonge groep artiesten, die zichzelf de 'Survivor Warriors' noemden, onder leiding van 'Dikken Dave'. Daar was het dat hij aan de praat was geraakt

met een interessant ogend koppel. Op het einde van de avond was hij zodanig onder de indruk van hun interessante ideeën, dat ze besloten adressen uit te wisselen en later nog eens af te spreken. Ondertussen, ettelijke bezoeken later, kon hij de weg al vinden met gesloten ogen. Hij wandelde de hoek om, verzamelde zijn moed en belde aan bij nr. 75...

Thomas Van Landeghem, 2e bachelor
werktuigkunde-elektrotechniek

Er volgde een lange stilte. Na even aarzelen besloot hij toch een tweede keer aan te bellen. Enige tijd later hoorde hij gestommel achter de deur. Een aantal sloten werden opzij geschoven en de deur ging op een kiertje. "Wie bent u en wat komt u hier doen?", klonk de vertrouwde stem van Cynthia. Toen ik mijn identiteit had onthuld, schoof de deur verder open. Cynthia zag eruit alsof ze in maanden geen daglicht had gezien. Haar ogen stonden somber en haar anders zo verzorgde kapsel zag er slordig uit. Wat kon deze eens zo levendige vrouw zover gebracht hebben? Ik schuifde de gang door en liet me zakken in de enige stoel die de keuken rijk was. Met vragende blik keek ik Cynthia aan. Ze draaide zich van me weg en startte haar verhaal. De klank in haar stem deed me vermoeden dat het een lang verhaal zou worden...

Delfien Vandenabeele, 2e bachelor werktuigkunde-elektrotechniek

En het werd een lang verhaal. Ze begon te vertellen over de laatste keer dat we hadden afgesproken, enkele maanden ervoor. Een week later waren Cynthia en Roland op reis vertrokken. Ze hadden op die laatste afspraak al verteld dat ze naar India gingen. Hoewel Roland de voorkeur gaf aan een autovakantie, had Cynthia hem toch kunnen overtuigen om zo ver te gaan vanwege het grote verschil in cultuur; de reden ook

waardoor wij vrienden waren geworden. De eerste week van die reis was goed verlopen; het exotische eten, de andere muziek, het andere ritme van leven beviel hen heel goed. Ze genoten van de gastvrije mensen en raakten snel gewend aan het pikante eten. Na veel rondtrekken, bereikten ze het stadje Maisuru, in het zuiden van India. Ze wilden hier het Nilgiri-gebergte beklimmen. Bij het uitspreken van deze naam werd Cynthia nog somberder en ze pauzeerde even. Ik voelde me ongemakkelijk en veranderde mijn houding. Ze zei dat het daar allemaal was begonnen en ging toen verder met haar verhaal.

Joachim Vermeeren, 2e bachelor ir. werktuigkunde-elektrotechniek

"In Maisuru hadden ze ons verteld dat boven op de berg een zeer interessant persoon leefde, een zogenaamde kluzenaar. Aangezien wij zelf ook zeer interessante mensen zijn, waren we behoorlijk enthousiast en we begonnen meteen te klimmen. Boven gekomen zochten we naar de hut van de kluzenaar, maar die bleek nergens te bespeuren. Toen we die 5 dagen later nog niet gevonden hadden, begon ik me zorgen te maken. De elfde dag vond Roland een grot. Wat aarzelend zijn we binnengegaan en na een drietal uren stappen vonden we de kluzenaar. De interessantheid droop gewoon van hem af, alsof hij net uit een douche van interessantheid was gekomen zonder zich af te drogen. Hoewel het ook zou kunnen dat hij uit een bad van interessantheid was gekomen. Of misschien zweette hij gewoon interessantheid uit dat interessante lijf van hem. Het was overweldigend en het besef dat iemand zoveel interessanter kon zijn dan mij, gaf me een gevoel alsof ik door een reus als oorstokje werd gebruikt. Maar daar wil ik nu niet meer over spreken."

Louis Nelen, 1e bachelor burg. ir.

12 * ELEKTRISJKAMOCHABILA EN HAAR 7 HONDEN

Al die interessante dingen hadden Cynthia aan het denken gezet. Ze wou iets nieuws gaan doen met haar leven. Om te beginnen veranderde ze haar naam. Voortaan zou ze als Elektrisjkamochabila door het leven gaan. Ze verhuisde naar Siberië, zonder Roland weliswaar, en om hem te vervangen kocht ze 7 verschillende honden : ze noemde hen Hond1, Hond2, Hond3, Hond 4, Hond 5, Hond 6 en Hond 8. Ze was nogal bijgelovig en ze was er loeihard van overtuigd dat 7 een geluksgetal was dat ze toen nog niet mocht gebruiken. En zo gingen 7 jaren voorbij. Elektrisjkamochabila was erg gelukkig in Siberië, alleen miste ze nog steeds iets in haar leven. Iets wat haar honden haar slechts in mindere mate konden geven. Elektrisjkamochabila kocht een privé-jet om de wijde wereld te verkennen. Dat kon ze want het jaar voordien had ze deelgenomen aan één van de grootste bankovervallen aller tijden. Dit deed ze als volgt.

Steven Camps, 1e bachelor burg. ir.

Elektrisjkamochabila zocht 7 banken op en vermoordde telkens de directeur met een pistool, waarin 7 kogels zaten. Daarna nam ze hun plaats in met erg gesofisticeerde maskers en bijhorende vermommen, om dan de volgende morgen de kluis leeg te halen. Uiteindelijk was ze ermee gestopt, omdat ze toch al stinkend rijk was. Bij haar laatste overval was ze een blauw konijn tegen het lijf gelopen, dat ze op slag zo sympathiek vond dat ze eraan dacht om het dier te adopteren. Ze overwoog zelfs om het de naam Hond7 te geven.

Steven Camps, 1e bachelor burg. ir.

Elektrisjkamochabila ging dus naar een adoptiebureau met een foto en zei: "Dit blauw konijn wil ik adopteren." Na heel wat heen en weer gepraat, bleek dat er een probleem was met haar sociale voorzieningen, namelijk de zeven honden. De mensen van het adoptiebureau wilden maar niet geloven dat ze het konijn echt graag zag en niet gewoon als speeltje voor de honden wou. Ze besloten dan maar om het konijn in een weeshuis te plaatsen. Volledig teleurgesteld en ongesteld op de koop toe ging ze dan maar terug naar huis. Daar gekomen beseftte ze dat ze eigenlijk heel eenzaam was zonder haar blauw konijn en zonder haar honden, die nog op kot zaten. Gelukkig vond ze een immens leuke bezigheid, ze kon haar gedurende uren bezighouden met...

Bruno Blondé 1e bachelor burg. ir.

...schrijven!!! Sommige mensen maken daar nu eenmaal hun hobby van en zitten uren aan een stuk te schrijven. Elektrisjkamochabila had net haar meest passionele bezigheid gevonden. Ze schreef dagen aan een stuk, maar jammer genoeg voor haar, was ze een klein beetje te dom. Ze was ervan overtuigd dat ze een ongelooflijk schitterend verhaal in elkaar geflanst had. Helaas, het was enkel Elektrisjkamochabila die er zo over dacht. Waarom enkel aqzij dacht dat het zo mooi was en alle andere medemensjes haar in de steek lieten, was niet zo moeilijk om te achterhalen. Haar verhaaltje begon namelijk als volgt: "Heel lang geleden was er eens een prinsesje, ze heette Elektrisjkamochabila. Dit was helaas geen gewoon prinsesje..." Al meteen één reden waarom iedereen het zo ongelooflijk afschuwelijk vond: Elektrisjkamochabila is nu niet meteen een geschikte naam voor een prinses.

Reinaert Vandepitte, 2e bachelor ir. werktuigkunde-elektrotechniek

Omdat het schrijven haar maar geen succes bracht, besliste ze van toch maar iets anders te proberen. Het duurde dan ook niet lang vooraleer ze een nieuwe passie had gevonden. Vanaf nu zou ze...

Redactie

... boterhammetjes vol smeren met choco. Geen goedkope brol uit de Aldi natuurlijk, maar echte Nutella. Koen, een kennis die ze ooit heeft overgehouden aan een one-night stand, had haar immers gezegd dat dit het enige echte merk was! Toen al haar potten choco opwaren, nam ze alle boterhammetjes mee naar het weeshuis. Terwijl alle halfuitgeputte, eenzame en zielige weeskindjes zich op de boterhammetjes met choco wierpen, zocht Elektriskamochabila vlug naar haar blauw konijntje, stopte het tussen haar weelderige boezem en vluchtte terug naar huis. Diezelfde avond nog, meer bepaald vrijdagavond, verwachtte Elektriskamochabila haar 7 schatjes. Om 22u ging de bel, en ja hoor, daar stonden ze aan haar deur, alle 7 van groot naar klein! Al vlug maakten ze kennis met hun nieuwe speeltje, en elk vochten ze voor een stukje. De armen en benen waren het eerste weg, het hoofd was het volgende slachtoffer, maar dan schoot enkel nog het lijf over. Er waren nog 2 honden die geen enkel stukje hadden en er was bovendien geen 3e hond! De vraag was hoe dit zou aflopen...

Nicholas De Nil, 2e bachelor ir. werktuigkunde-elektrotechniek

De ene hond kreeg opeens een ingenieus plan om de andere te slim af te zijn. Hij riep opeens: "Kaak, kaak, nen twiedekker!" De andere hond, die nog nooit in zijn leven een tweedekker gezien had, scande grondig het luchtruim af, maar tevergeefs, er viel enkel een luchtballon te zien. Toen hij echter terug naar beneden keek, zag hij het lijf niet meer. Het begon hem duidelijk te worden: die ene hond had hem bij zijn pietje genomen, althans figuurlijk. Hij ontvlamde in een Spaanse colère, nam een Kalashnikov, bekeek enkele 'Rocky'-films en besloot de snoodaard, die de andere hond toch wel was, na te jagen. Hij begon aan

elk boompje, aan elk struikje, zelfs aan elk grassprietje te ruiken, maar hij vond juist enkele lege Nutella-potten. Een normale hond zou die onmiddellijk beginnen uitlikken, maar hij niet. Hij at enkel de Aldi-variant van choco. Nutella stond namelijk op de lijst van merken die hij boycotte. Uit pure ellende snuffelde hij maar verder, tot opeens zijn aandacht getrokken werd door...

Karel Docker, 2e proef burg. ir. materiaalkunde MM

...het bulderende lawaai van een opstijgend tweedekervliegtuig. "Verrückt," dacht de hond (hij was van Duitse afkomst), waarom vergeet ik telkens weer dat ik gedeeltelijk blind ben? Hij dook achter de stam van een omver gebliksemde boom en bouwde, het A-team achterna, zijn kalashnikov om tot een complete luchtafweerinstantiatie. Wild tierend begon hij het ganse luchtruim te doorzeven. Net voor hij de tweedekker zou raken, bemerkte hij dat de snoodaard zijn vliegtuig had voorzien van een menselijk schild. Hij had namelijk eerder die dag zijn vliegtuig vol choco gesmeerd en de choco-crazed weeskinderen die dit gezien hadden, begonnen er wild aan te likken. Hierop werden ze muizenvalsgewijs tegen het vliegtuig aangekwakt. De gedeeltelijk blinde hond zag het even niet meer zitten.

Nadat hij uitgeuild was, vermande hij zichzelf echter, greep zijn kanon stevig vast en schoot het hele zootje naar de verdoemenis. Rustig haalde hij zijn pot aldi-choco uit en smeerde een 'stuuutje'.

Jan Beernaert, 1e proef ir.-arch

Maar terwijl hij dit 'stootje' aan het smeren was merkte hij plotseling dat de materie waaruit 'zijn boterham me choco' bestond, desintegreerde en oploste in het niets. Bij het zien van dit angstaanjagende tafereel werd hij overweldigd door angst en zag hij dat hijzelf ook aan het verdwijnen was. De voorspelling van de toverfee uit het boske van achter den hoek kwam uit! De tijd en het bestaan van alles zouden inderdaad stoppen als hij zijn 5631248ste boterham met choco had gesmeerd. Dit was het laatste moment van dit bestaan en hij had dit kunnen voorkomen. Toen was er niets meer. Geen materie, geen tijd en zeker geen aldi-choco. Dit was zeker geen droom. En er was inderdaad ook geen opperwezen of allesoverheersende kracht die een of ander nieuw universum zou kunnen tot stand brengen. Het bestaan van andere werkelijkheden bleek ook uitgesloten en flashbacks waren ook niet mogelijk aangezien er niemand meer was om ze te hebben. Het was gedaan, alles was gedaan.

'AT'

13 * VROUW AAN DE MACHT

Tot plots een ongelooflijk klein bolletje door het niets zoefde. Blijkbaar een deeltje dat bestond was tegen de ongelooflijke vloek van de toverfee uit het bos van om de hoek. Het bolletje zoefde alsmäär sneller en werd alsmäär groter tot het bolletje een heuse bol was. Binnen in de bol zat een gloeiende, kolkende massa. Plots, alsof de massa beslist had van naar buiten te komen, ontplofte de bol, terwijl een oorverdovende knal het niets vulde. De kolkende massa spreidde zich uit in het niets en stolde ter plekke. Een nieuw universum was geboren. Op het eerste zicht leek alles stil, maar als je heel goed luisterde...

Delfien Vandenabeele, 2e bachelor werktuigkunde

Er werd geklopt op de deur van de generaal. "Verdorie", zei hij, "ik ben net verdiept in een spannend boek en net nu word ik gestoord." De generaal vermoedde echter niet dat de almachtige opperbol geen fictie, maar realiteit was. De opperbol was universeel, alomtegenwoordig, los van ruimte en tijd, eeuwig, en vooral geometrisch volmaakt. De bol was genadeloos en gewetenloos. De bol had die avond wederom toegeslagen in de verwoestende ontploffing van de wedergeboorte, waarbij een nieuwe, nog dodelijkere bol ontstaan was, die des te bloeddorstiger op zoek ging naar verdere slachtoffers. Wat de bol niet beseftte echter, was dat de vrouw van de generaal om één of andere reden de deegrol héél goed kon hanteren in boven-naar-onder

en zijdelingse bewegingen; waarschijnlijk had het iets te maken met het brassige verleden van de generaal. Na al dat kabaal in de bibliotheek had de dame meteen naar haar deegrol gegrepen om haar man ervan langs te geven.

Pierre De Landsheere, 2e proef burg. ir. computerwetenschappen

De bol kwam binnen, maar hij struikelde over de deurmat en zette het op een lopen. Door de klap was er een barstje in zijn oppervlak gekomen en sijpelden kleine rode dingen uit zijn spleet, steeds meer en meer. Ze bewogen zelfs... Het waren zowaar de kaboutermpjes, in levende lijve! Ze waren nog niet vergeten wat die zelfmoordkabouter met hen gedaan had, namelijk die aanslag in het vliegtuig, en ze zonnen op wraak. Ze vroegen aan de vrouw van de generaal met de deegrol om hen te helpen en zij, gemanipuleerd door de media, stemde daar natuurlijk onmiddellijk mee in. Ze trokken in karavaan naar Afghanistan, op naar alweer een spetterend avontuur.

'Mohammed De verschrikkelijke'

Condoleeza, zo heette de dame, was na al die jaren onder het bureau van de generaal letterlijk opgeklommen en nu zou ze haar kans grijpen. Ze dreef de kaboutermpjes voort met haar deegrol, en wees gerust, wie niet horen wou, die voelde! Desnoods zou ze enkele foto's trekken van de kabouters in kwestie naast een hoopje naakte terroristenkabouters, om ze nadien te verspreiden in de pers. Dat zou ze leren. Eindelijk kon ze schaamteloos moorden en slachten, onder het goedkeurend oog van de beginselen van de beschaving van de bol. In feite waren al de kaboutermpjes die zij in haar macht had, de enige echte kabouters op de bol, de rest was maar publiek, het decor van haar toneelstuk. Ze grinnikte bij de gedachte aan de absurditeit van de situatie. Die dwaze kabouters op de bol, die zij wel eens aarde noemden, waren er nog steeds rotsvast van overtuigd dat zijzelf de touwtjes in handen hadden. Terwijl die sukkels eigenlijk maar een speeltje waren, want met de deegrol had zij de macht in handen. Wat zou ze hen morgen aandoen, dacht ze bij zichzelf. Een orkaantje, misschien nog eens een tsunamietje? Geen kabouter die het wist.

'The BEST ritche!', 2e proef burg. ir. scheikunde

Het spelletje van de machtsgeile Condoleeza was echter van korte duur. De karavaan was het land nog niet uit, of haar gsm ging af. Het bleek de generaal te zijn. Hij was in groot gevaar en smeekte haar om terug te keren! "Haast je, mijn leven staat op het spel Condoleeza... tuut tuut tuut" De verbinding was verbroken. Er moest iets aan de hand zijn, nog nooit had haar man zo gesmeekt om haar hulp. Hier kon Condooleza, als elke vrouw, natuurlijk niet aan weerstaan. Ze liet de kaboutermpjes voor wat het was en keerde als de bliksem huiswaarts. Toen ze thuis aankwam, bleek de generaal verdwenen. De officieren verboden haar de toegang tot het gebouw...

Redactie

14 * HET RIJK VAN DE L . U . L .

Wat er met de generaal gebeurd was, bleef voor iedereen, ook Condoleeza, een raadsel. Er gingen geruchten op over een complot onder zijn officieren, opgericht met maar één bedoeling: de generaal van zijn macht ontdoen. Misschien hadden die officieren de bol ingehuurd en hadden ze, toen ze zagen hoe hun missie in het water dreigde te vallen, zelf het heft in handen genomen en de generaal in de rivier voor het presidentieel paleis laten verdrinken. Hoewel dit slechts geruchten waren, had dit idee de publieke opinie voor zich gewonnen. Buiten de muren van de verblijfplaats van de generaal werd als het ware een mini-burgeroorlog uitgevochten. Het leger probeerde wanhopig de furieuze menigte in bedwang te houden. Tevergeefs natuurlijk. Niemand wou nog terug naar vroeger. De dictatuur van weleer moest weg! Geen generaal meer, geen geheime politie! "Geef ons vrijheid!", scandeerde de bevolking.

Anoniem

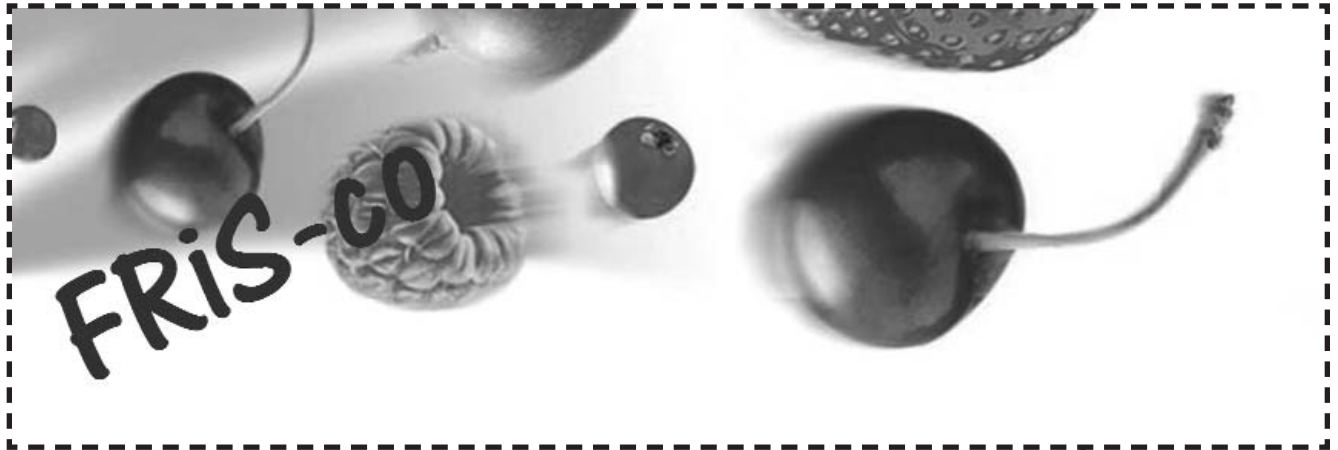

Maar de menigte had niet gerekend op het geheime wapen van het dictatoriaal. Uit de diepten van haar geheime fort, het machtige Barradour, haalde Condoleeza haar oorlogsapen tevoorschijn. Deze dieren, die waarlijk de naam beesten verdienden, waren opgeleid door haar rechterhand Boes Georgikoz, een veteraan uit de laatste Luxemburgse burgeroorlog. Deze geniale, doch duivelse geest had in de 'hoerwouden van Hoost-Hafrika', zoals hij het plachtte te zeggen, een kolonie bavianen omgevormd tot rasechte - wat immers een vereiste was voor deze leerling van Pilif Dezomer - zelfmoordterroristen. Vooral hun bananenbommen waren gevreesd. Hoe het ook zij, voor zo'n geweld moest de menigte wel wijken. Condoleeza controleerde opnieuw de stad en daarmee het land. Na het bloedige uit de weg ruimen van haar vroegere kameraden, kon ze overgaan tot fase twee van haar lichtelijk megalomaan plan: de totale wereldoverheersing. Maar voor het zover was, moest ze nog heel wat watertjes doorzwemmen.

Jevaly, Ie proef burg. ir. elektrotechniek

Om te weten op welke manier ze door die watertjes kon, leek het haar een goed idee om contact op te nemen met de afdeling Maritieme Techniek. Ze had immers gehoord van haar spion 'FrisCo', zoals zijn codenaam luidde, dat daar zeer intelligente wetenschappers rondliepen. Na enig aandringen, gaven deze haar de tip om een 'wing in ground' aan te maken, maar daarvoor moest ze wel de plannen kunnen bemachtigen van de Sovjets. Het grootste probleem was dat, wegens het uit elkaar vallen van de Sovjetunie, deze plannen zich bevonden in een kernonderzeeër die op de bodem van de Barentssee lag. Gezien de hoge prijs hadden ze immers geen geld genoeg om nog olie te kopen. Boes Georgikoz moest dus teruggeroepen worden uit Afrika. Ze zouden hem dronken voeren met wodka, zodat hij voor een handvol roebels terug zou gaan naar de kolchoze waar hij opgegroeid was. Daar zou hij een paar huurlingen ronselen en zo op weg gaan naar Moermansk. In Moermansk zou hij contact moeten opnemen met 'FrisQuette', de buitenechtelijke dochter van 'FrisCo'.

Anoniem

Maar kon ze dat watertje niet op een veel eenvoudigere manier doorzwemmen met behulp van de alom schoolslag? Een bezoek aan Fredje Deburghraeve, koning van de schoolslag, bracht uitsluitel. Schoolslag was inderdaad een veel eenvoudigere manier om dat watertje te doorzwemmen. Toen ze aan de overkant kwam, merkte ze dat haar kleren nogal nat waren geworden. Gelukkig waren de plaatselijke bewoners daarop voorzien en stond er een kraampje met droge kleren bij de oever. Die kleren waren natuurlijk de gedroogde kleren van haar voorgangers, die ze ongelooflijk dankbaar was. Na 10 dagen en nachten stappen vroeg ze zich af waar ze was, waar ze naartoe ging en waarom ze al drie dagen achtervolgd werd door een paarse hond met gele stippen. Op die laatste vraag had ze meteen een antwoord. Dat dieet van paddenstoelen was immers toch niet zo'n fantastisch idee geweest. De eerste vraag zou ze snel kunnen beantwoorden in het volgende dorp, de tweede vraag speelde haar echter parten.

Louis Nelen, 1e bachelor burg. ir.

Aangekomen in het dorp was ze onthutst. Het dorp dat ze zich nog herinnerde, was leeg. Iedereen was weg en enkel honden en katten waren de enige levende wezens in het dorp aanwezig. Ze keek angstig om zich heen en raakte in paniek. Ze rende dwars door het dorp in de richting van de kerk. Waarom de kerk, dacht ze bij zichzelf, waarom niet naar de sheriff? Voor ze het antwoord kon bedenken, zag ze iets. Ze zag een schaduw, kort en flitsend. Zo onbeduidend dat ze zich afvroeg of ze het niet verzonnen had. Misschien weer zo'n hond, dacht ze. Ze stal een fiets en ging zo naar de heuvel toe waar de kerk stond. Maar lang zou de rit niet duren. Reeds van ver zag ze rook uit het gebouw komen, veel rook, maar geen vlammen. Ze wist wat er gebeurd was, de kerk was al lang uitgebrand. Ze stopte bij een hek en viel huilend neer in het verdroogde gras. "En ik wou nog wel komen zwemmen!", verweet ze snikkend de hele streek. "Waarom ben ik toch naar dit rothol gekomen?", ging ze verder. Ze keek in haar rugzak, zag enkel een bikini en snoot haar neus erin.

'Mad Scientist'

Het oorverdovende geluid van dat gesnuit joeg ook nog eens alle dieren uit het dorp weg. Dat kwam Condoleeza goed uit, want nu kon ze het dorp leegroven. U vraagt zich natuurlijk af wat die dieren als bewaking van een dorp voorstelden. Die slenterden toch gewoon maar wat rond in dat dorp zonder zich ergens iets van aan te trekken. Maar daar vergist u zich. De oorzaak van die vergissing is uiteraard te zoeken in de onbekendheid van de wereld waar dit verhaal zich afspeelde. In die wereld waren alle dieren uitgerust met camera's die ervoor zorgden dat de Legitieme Ultieme Leider volledige controle had over zijn rijk. Nu denkt u natuurlijk: "Wat voor een loser is die L.U.L., zo'n zwak beveiligingssysteem!". Dat is uiteraard een volledig terecht redenering, daar moet u niet voor gestudeerd hebben. Het is dan ook een natuurwet dat absolute of ultieme leiders angsthazen, losers en oerdom zijn. En dat is ook nodig, want een held heeft ook zijn beperkingen.

Louis Nelen, 1e bachelor burg. ir.

Maar terug naar Condoleeza nu. Omdat er in dat rothol toch niets te beleven viel, besloot ze maar terug te keren naar huis. Al die moeite om te komen

zwemmen voor niets. Slenterend begon ze aan de terugtocht. Haar plan om de wereld te veroveren had ze intussen al lang laten varen... Thuis viel er immers ook niet veel te beleven, dus waarom zou ze zich haasten. In gedachten verzonken slenterde ze voort tot ze zo'n honger had, dat haar maag begon te grommen. Zelfs zo luid dat, moest er iemand in de buurt zijn, hij zou denken dat het aan het onweten was. Maar waar moest ze nu eten vinden? Veel levende wezens waren er niet rondom haar. Dan maar even de vegetariër uithangen en wat besjes plukken van de bomen. Spijtig genoeg kon ze deze niet spoelen. Toch at ze haar buikje vol met de sappigste besjes die ze ooit geproefd had. Daarna verzonk ze in een diepe slaap.

Anoniem, 1e proef burg. ir. werktuigkunde

15 * A LITTLE FAIRY TALE

Toen ze opnieuw wakker werd, was het reeds donker. Hoelang had ze eigenlijk geslapen? Haar uurwerk had het jammer genoeg begeven, dus kon ze alleen maar gokken hoe laat het was. Nu ja, veel deed het er toch niet toe. De maan scheen en bood net genoeg licht om haar tocht verder te zetten. Ze huiverde. Was het van de koude of overviel angst haar in dit nachtelijke bos? Wie zal het zeggen. In ieder geval, een golf van opluchting stroomde door haar lichaam toen ze tussen de bomen een hutje ontdekte waar nog licht brandde. Snel haastte ze zich daarheen. Ze klopte aan en wachtte. Het bleef stil achter de deur, nog maar eens kloppen dus! Toen ook deze keer niets bewoog, besloot onze avonturierster het erop te wagen en ze opende voorzichtig de deur. Op de tafel stond een kom soep en borden, verder was het huisje leeg.

Delfien Vandenabeele, 2e bachelor werktuigkunde-elektrotechniek

In paniek rende ze weg. Ze had namelijk in haar jeugd een trauma opgelopen door het verhaal van Goudlokje. Sindsdien was ze als de dood voor lege huisjes in bossen, vooral als er eten op tafel stond. Na een half uurtje rennen was ze zo uitgeput, dat ze zich op het zachte mos liet vallen en meteen terug in slaap viel. Ze schrok wakker door een gigantische eekhoorn. Ze gilte zowat het hele bos wakker, strompelde overeind en sloeg op de vlucht. Nog nooit had ze zo'n reusachtige eekhoorn gezien. Gelukkig was de eekhoorn niet geïnteresseerd, maar dat wist Condoleeza niet. Op haar vlucht door het gigantische bos, dat net als de eekhoorn vergroot was, struikelde ze plots een konijnenhol in. In tegenstelling tot wat ze verwachtte, door haar uitgebreide kennis van sprookjes en zo, bleef ze niet vallen. Ze stootte haar hoofd tegen een wortel en verloor het bewustzijn in een grote hoop konijnenkeutels. Midden in de nacht werd ze wakker in het konijnenhol. Door haar plotse groei kon ze niet meer uit het hol tot ze uit de grond barstte...

Louis Nelen, 1e bachelor burg. ir.

Door haar grote kennis van sprookjes wist ze ook dat ze dit niet vreemd moest vinden, het groeien en zo. In sprookjes gebeuren nu eenmaal vreemde dingen. Terwijl ze dit dacht, voelde ze ineens een vreemde jeuk over haar borsten en bovendien kreeg ze het plots minder kou. Dus keek ze eens in haar T-shirtje, en tot haar grote verbazing had ze een weelderige bos borsthaar gekregen. "Ha, nog een gevolg van de sprookjes waarschijnlijk, maar ik vind dit vreemd genoeg totaal niet erg. De vele verkrachters en andere geile wezens zullen me nu tenminste niet meer lastig vallen. Nog beter, ik krijg ineens zin om zelf op het stoute pad te gaan. Ik begrijp niet waarom ik deze rare gevoelens heb, die totaal niet bij me passen, maar wederom stel ik mij geen vragen", dacht ze met een grijns op haar gezicht. "In spreukskes ken na eenmol alles", zei ze luidop en meteen verbaasde ze zich over het dialect dat uit haar mond kwam. Even later was ze weer op pad. Zouden deze gedachten en veranderingen blijvend zijn, of was het maar de tijdelijke invloed van het bos?

Michael Kerkhofs, 1e bachelor burg. ir.

"Nee, ik moet gewoon wat minder drugs gebruiken", sprak ze luidop. Ze voelde in haar zak of ze nog wat Hollandse serrekruiden bijhad. Ja, hoera! Maar ze zag dat het haar laatste joint zou worden. Depressief geworden, zocht ze een scherpe stok om, na die laatste joint uiteraard, regelrecht door haar hart te boren. Professioneel krulde ze hem toe en rookte hem op. Na de nog smeulende peuk weg- gesmeten te hebben, net in het oog van een argeloos konijn, die toevallig de eigenaar van dat konijnenhol bleek te zijn, nam ze de stok met trillende handen vast en richtte ze hem naar haar behaarde borstkas. Met volle kracht drukte ze de stok tegen haar borst. Die stomme stok was natuurlijk niet sterk genoeg en brak.

'Louis Paul Boon'

En daar stond ze dan, weerloos, high en hopeloos verloren. Voor haar ogen werd de wereld vaag, heel vaag. Plots zag ze het konijn groeien. Het kreeg blauwe stekels op zijn rug en plotseling had het ding 11 poten. Ze keek rond en zag twee bomen ginds in de verte neuken, niet toevallig waren het twee beuken. Ze viel omver. Al lachend rolde ze de heuvel af. Vijf zware buikkrampen later zag ze nog steeds dubbel en geel. Het zal altijd een raadsel blijven hoe ze uiteindelijk doodmoe en verdwaald in die grot terecht kwam. Enkel een flauw schijnsel van de avondzon liet vermoeden hoe nauw en vochtig het er was. Maar haar natte kleren en pijnlijke rug waren al een hint geweest. Ze streek moe neer op één van de vele rotsblokken die verspreid lagen over de grond. Ze keek rond zich en toen pas merkte ze de koude lucht die vanuit het diepste van de grot over haar gezicht streek, als was het een felle sneeuwstorm. "Was Kevin nu maar bij mij geweest", dacht ze, maar Kevin was niet meer. Kevin was dood.

'Mad Scientist',

Ze had haar buitenechtelijke minnaar per ongeluk een overdosis cocaïne bezorgd tijdens één van hun zoveel wilde nachten. Ze dacht terug aan die zwoele seks en kreeg meer en meer behoefte naar die verrukkelijke jongen, maar ze zou hem nooit terugzien. Zou ze ooit nog zo een goede minnaar vinden? Zou ze nog aan goedkope passie geraken? Zou ze nog aan gratis dope geraken? Deze vragen spookten door haar hoofd, steeds opnieuw... Halfdood en kermend van de pijn lag ze met die gedachten tussen de rotsen. Misschien was ze aan het ijlen door de ijskoude sneeuw die haar stilaan bedekte. Of was ze gewoon zo ziekelijk van geest? Uiteindelijk besepte ze toch dat ze het waarschijnlijk niet lang meer zou volhouden als ze in de sneeuw zou blijven liggen.

'Crazy Ivan'

16 * MENSENVLEES OP HET MENU

Misschien wou ze dat ook niet. Gelukkig begon ze luidop te denken, anders waren we nooit te weten gekomen waarom ze in godsnaam niet eens probeerde te overleven. Haar laatste woorden klonken als volgt: "Ik mag niet opgeven, ik moet overleven. Maar... moet dat wel? Het leven is één grote miserie, misschien is doodgaan veel aangenamer. Het is eigenlijk gewoon in slaap vallen en je wakker niet doen afgaan." Toen deed ze haar ogen dicht en ze sprak niet meer. Ik vroeg me af wat die vrouw in godsnaam in mijn diepvries kwam zoeken. Ik ben het nooit te weten gekomen. Wat ik wel bijgeleerd heb is dat mensenvlees overheerlijk zijn met pepersaus. Iedereen denkt nu natuurlijk dat ik een wreedaardige kannibaal ben, maar dat is niet waar. In de bijbel staat trouwens: "Al wat gij in uw diepvries vindt, is voedsel." en ik probeer alleen maar een goede christen te zijn. Amen.

Louis Nelen, 1e bachelor burg. ir.

Die avond had ik net gasten en ik had besloten ook hen het overheerlijke gerecht voor te schotelen. We aten smakelijk en net toen die overheerlijke billen onze magen verzadigd hadden, klonk de deurbel. Twee agenten, keurig uitgedost in hun politie-uniform, keken me met doordringende ogen aan. "Goedenavond, wij zijn inspecteur Soeck en inspecteur Ghetuit. Wij kregen een anonieme tip binnen dat u iets meer zou weten over Charlotte Ducroix, die vorige week om mysterieuze wijze verdween." Met een kleine oprisping en knikkende knieën, leidde ik de twee agenten naar de woonkamer. "Kent u Charlotte Decroix? En zo ja, wat was uw relatie met deze toch wel opmerkelijke vrouw?", vroeg de kleinste van de twee. "Wel, ja, ik ken of kende juffrouw Decroix. Dat was een van mijn studenten. Een lekker meisje, moet ik zeggen." "Waar hebt u haar voor het laatst gezien?" "In de les 'Systeem- en Signaalanalyse', ze zat op de derde rij. De jongen die naast haar zat, heb ik nog moeten buitensmijten." Terwijl ik door de kleinste van de twee op de rooster gelegd werd, snuffelde de grootste in mijn woonkamer rond.

Sofie Demeyer, 3e proef burg. ir. computerwetenschappen

Ik begon zenuwachtig te worden. Wat moesten die agenten nu van mij. Ik hield de kleinste van hen bezig met mijn lesperikelen, terwijl ik de grote vanuit mijn ooghoeken in de gaten hield. Tot overmaat van ramp waren mijn gasten in de woonkamerdeur komen staan. Ik schaamde me dood, maar die schaamte sloeg gauw om in pure verschrikking toen de grote agent de bovenste la van mijn porseleinkast opendeed en daar zowaar een walkietalkie uithaalde. Ik had dat daar zeker en vast nooit gelegd. Het ding bleek zowaar nog te werken ook en toen de agent dichterbij kwam staan, hoorde ik duidelijk de woorden: "Ik mag niet opgeven, ik moet overleven." Ik zocht hulp in de blikken van mijn gasten, maar die keken me nog wantrouwiger aan dan de agenten. "We zullen de keuken maar doorzoeken ook", sprak de kleine en terwijl ze zich naar de deur begaven, besefte ik dat het receptenboek 'Het Malste Mensenvlees' daar nog open op het aanrecht lag...

Helena Belien, 3e proef burg. ir. bouwkunde

Wat moesten mijn gasten nu van me denken? Zouden ze verschrikt weglopen of zouden ze beginnen bulderen van het lachen? De grootste agent nam het boek vast, keek eens naar de foto's en zei: "Kannibalisme is strafbaar in ons land, weet u dat juffrouwetje? Hierop staat de doodstraf, namelijk zelf kapotgemixt worden in een gehakt draaier..." Alleen nog maar bij het gedacht om zelf verpulverd te worden, begon ik te beven. Ik zag dat mijn gasten plots verdwenen waren, enkele seconden later hoorden we piepende banden. Blijkbaar konden ze er toch niet mee lachen. Met schrik voor de gevolgen van het eigenlijk wel prachtig inspirerende boek, volgde een lange stilte in mijn huis.

'the_cy'

De stilte omarmde mij terwijl ik richting mijn thuisfront reed. De maan aan de horizon bleef me star en zwijgzaam aankijken en ik wist niet meer welke kant uit. Alsof mijn omgeving het recht in handen nam over goed en kwaad. Het stoplicht sprong ervan op rood. Ik stopte. Kannibalisme was toch niet zo onvoorstelbaar. Ze zouden agenten moeten laten verdwijnen, laten klaarmaken door kannibalen. Mijn gedachten dwaalden daarbij terug af naar 'Het Malste Mensenvlees'. Ik zag het al voor me, zo plots 'Het Zwaantjesmenu'. 'Gefrituurde flikken', een 'pastei policier'... Het was mijn omgeving die hierbij groen licht gaf.

Lore Demedts

Ik reed door en besepte dat een zekere Lore niet wist waar ik me bevond. Ik was thuis en toch dacht ik dat ik dat een keuze moest maken, tussen groen en rood. Doorgaan of stoppen. Zou ik blijven volharden in de boosheid? Mijn kannibalistische gevoelens zouden hierdoor misschien nog versterkt worden. Straks grijp ik nog een mes en bespreek ik de 2 agenten die staan te wachten op een verklaring! Gelukkig kon ik net de controle houden over mijn gevoelens en begreep ik wat voor een stomme ik had begaan. Ik kon me plotseling inleven in de gedachten van de agenten. Waarom liet ik nu zo een boek openliggen, terwijl ik het evengoed in mijn nachtkastje kon bewaren voor in het geval ik weer één van mijn hete nachten beleefde?

Anoniem

De ziekelijke gedachten spookten plots weer door mijn hoofd. Opnieuw een tweestrijd: de agenten sparen en een goede verantwoording uitvinden, of hen beveligen met een vlijmscherp mes, hun strot oversnijden en intussen met de andere hand grijpen naar hun edele delen en ze tot moes nippen? Deze laatste gedachte deed me in mijn binnenste verkneukelen van plezier. Wat was de verleiding toch groot...

'the_cy'

Maar ik kon me nog net in bedwang houden. Ik herinnerde me trouwens net op tijd die keer toen ik agentensoep met balletjes gegeten had. Ik had toen ontzettende diarree achteraf en ik kan je verzekeren dat het geen prettig gevoel is om een hele dag aan je pot gekluisterd te zitten. Trouwens, gewoon moorden voor het plezier vond ik maar niets eigenlijk. Als ik iets dood deed, moest het nuttig blijven. Ik heb dan maar mooi gezwegen terwijl ik me in mijn gedachten op een (bijna) verlaten eiland bevond waar een prachtige, halfnaakte jongedame over mijn buik streefde. Man, wat had ik een honger...

'Magnilink'

17 * TOEN SCHIEP GOD ...

Wat een rare dagdromen had ik toch, me maar inbeelden dat ik populair was... Om even weer mijn beroep te verduidelijken: een 'mover' is één van die mensen die je in stoere films altijd de 'cleaners' hoort noemen. Film zou natuurlijk geen film zijn moest het beroep daar ergens in de tocht naar Hollywood veranderd zijn van naam. Een 'mover' is uiteraard ook ...

'the mover'

... domweg een verhuizer, van die rare mannen in overalls die mensen helpen om hun meubels te verhuizen. Maar kom, het leven is meer dan werken alleen. Ik ging een pintje drinken in de Overpoort, niet wetende wat mij daar te wachten stond. Opeens, zo onverwacht dat je het bijna niet verwachtte ...

'K.'

...kwam er schot in de zaak. De Schot tilde zijn rok op en toverde een fles whisky uit zijn zak. Deze zak is niet de zak waaraan de meesten nu zouden denken, want de rok was namelijk voorzien van een speciale voorziening. Hij besloot om naar de goliarde te gaan en tot zijn grote verbazing wemelde het daar van zijn soortgenoten en kabouters. De kabouters, die uit een bos kwamen, waren ontzettend sterk in 'Discrete wiskunde'. Ze wisten als geen ander dat een bos bestaat uit bomen en die bomen bestaan op hun beurt uit takken met knopen. Dit gezegd zijnde opende de schot zijn fles whisky en dronk er eens van. Toen schreef hij de stelling van 'N Bongo Makalélé op, een Afrikaans wiskundige uit de 17e eeuw, afkomstig uit Swaziland.

'MEEL'

Na zijn nagemaakte VTK-lidkaart bovengehaald te hebben voor het gratis bonnetje, besloot hij het praesidium te verrijken. Hij bood zijn hulp aan waar de mannen te kort waren, zijnde de post Feest. Sindsdien veranderde de reputatie van burgieners en archiekwezels naar hippe mensen, wiens lichaamsvocht voornamelijk bestond uit Bavik, afkomstig uit de diepste vaten van 'De Studio'. Het ging verder fantastisch met de VTK'ers. Daar waar andere studentenkringen zich letterlijk verzopen, bleef VTK, gekend voor zijn internationaal draagvlak van de Schotse bergen tot de Slowaakse dalen, als een paal boven bier. Bepaalde mensen werden hierdoor geïnspireerd en gingen onder de roepnaam 'paalmens' in de faculteitsraad. Op de plaatselijke Dies Natalis-fuif vierden alle studenten op fantastische muziek het verjaardagsfeestje van de universiteit. Alleen wat er toen die nacht gebeurd is, is voor velen een raadsel.

Flor, 2e bachelor scheikunde-materiaalkunde

Niemand die het wist, tot er een fijnbesnaarde jongeman met het onvoorstelbaar waanzinnig idee op de proppen kwam dat ze misschien allemaal omgekomen waren, op één of andere onverklaarbare reden...

Redactie

Behalve... één koppeltje kakkerlakken. Die begonnen meteen te kweken en te evolueren. Miljoenen jaren later kwamen we op een punt waarop de aarde er exact hetzelfde uitzag zoals we hem kenden. Hennie zat in haar bureautje examens te verbeteren. Tot plots Brackx, aka 'de Freddie', binnenkwam. Hij keek haar zwoel in de ogen en zei:

Anoniem

"Ooh you funny love beast from stand-up comedy, come in my arms for kissing the love all night long!" Ze paktten elkaar vast en Hennie trok haar sexy paarse netkousen aan. Net op dat moment viel de deur open en stond daar ene Norbert met open mond omver te vallen van verbazing!

'Nog anoniemer dan de vorigen'

Freddy reageerde onmiddellijk accuraat met de melding: "Jongheer achteraan bij de deur, U mag het lokaal verlaten, nadat u uw lichaamsvochten terug tot zich genomen heeft." Norbert bukte zich om zijn slijm op te likken, en daarvan maakte Freddy handig gebruik om Norbert langs achteren te besluipen en... Maar de ziekelijke acties van de Freddy zouden ons te ver leiden, daarom verplaatsen we ons naar het lokaaltje ernaast, waar Coiseke de productie van ecstasy via een praktijkvoorbeeld gecontroleerd had en het resultaat grondig bestudeerde. Na enkele pillen begon ze een gesprek met het kaboutertje in haar computer, niet wetende dat een of andere achterlijke ICT'er haar Skype had opgezet en aangesloten op de luidsprekers die in het lokaal van Hennie hingen.

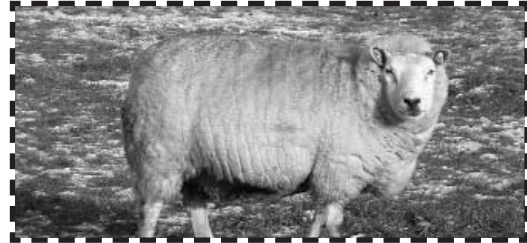
Anoniem

Hennie kennende, kunt u zich al inbeelden dat zij in alle staten was. Tot overmaat van ramp begon Hennie ook nog eens een verhaaltje te vertellen. Het verhaaltje ging over een meisje, die absolute stilte wou en alle aandacht opeiste. Wanneer het niet stil was, zou dat meisje door een deurtje naast het bord verdwijnen en pas volgende les terugkeren. De leerlingen huiverden toen Hennie dreigend de laatste zin uitsprak: "De rest van het hoofdstuk wordt zelfstudie en ik wil geen enkele vraag krijgen daarover in de uitlegssessies." Een ijzige stilte hing in auditorium A. Plots werd deze stilte verstoord door een afgrijselijke gil...

Anoniem, 2e bachelor ir. werktuigkunde-elektrotechniek

En in een flits was alles weg. God vond nu echt wel dat het goed genoeg geweest was. Laat ik maar eens iets nieuw creëren. Laat er nu een blauwe zon zijn en oranje schapen. "Schapen zijn kweetnieoeban-gelijkneigdemax," gniffelde hij. En langzaam begon hij alles opnieuw op te bouwen.

'anonimuis'

God haastte zich langzaam. De eerste dag schiep hij de dag die 25 uur duurde. Het bleef steeds licht, opdat de levende wezens niet meer zou moeten slapen. De tweede dag schiep hij een stralende blauwe zon, die boven de tropische oceaan uittorende. De derde dag liet God het water samenvloeien. Het droge noemde hij het Gelukzaligheidseilandje, de rest tja, water zeker? De vierde dag had God zin in een dutje, aangezien de zon toch al geschapen was, en een Gelukzaligheidseilandje voorhanden was. De vijfde dag was God terug fit en schiep hij petrolblauwe visjes, zodat ze gezellig verstoppertje in de tropische oceaan konden spelen. Bovendien werden kiwigroene kiwi's geschapen, die het felle kleurpalet van God aanvulden. De zesde dag schiep God oranje schapen, gele honden en natuurlijk de mens. Maar niet zomaar een mens, een supergrote, altijd liefhebbende, mens genaamd Fre. En hij dropte hem op het Gelukzaligheidseilandje, ook wel beter bekend als het gezellige Gent. God zag dat het goed was en rondde met plezier zijn zesde vijftwintig-uren-dag af. De zevende dag gaf God nog een hoop advies mee, zoals op tijd en stond gezond eten, genoeg slapen, God begon zowaar op een mama te gelijken. Maar Fre en zijn medecompagnons besloten, we overleven het wel, en we gaan gewoon 25 uur op een dag genieten van ons verdere leven...

Katrien Vancroonenburg, 1e proef ir.-arch.

Zware jongen Robert - het hoofdpersonage - komt met wat geluk in het bezit van een vliegtuigticket met bestemming Venus, de hypermoderne kunstmatige stad midden in volle zee. Op het vliegtuig ontmoet hij de bevallige Laura Van Dijck. Hun wegen scheiden zich weerr, maar Robert kan haar niet uit zijn gedachten zetten. Na wat opsporingswerk ontdekt komt hij tot enkele schokkende ontdekkingen. Wanneer hij haar na enkele omzwervingen weer tegen het lijf loopt, wordt hij meegezogen in een web van bedrog en intriges.

Dit speelt zich af in de dromen van een bende kabouters. Wanneer ze ontwaken, zien ze een bloedmooi meisje in de sneeuw liggen. Voor ze het weten worden ze opgejaagd door het meisje, die in haar kloppacht belandt in een kasteel waar een groot feest aan de gang is. Op mysterieuze wijze belandt ze even later in Amerika, waar ze al vlug uitgroeit tot een heuse pornoster. Maar haar kabouterjacht heeft ze nog niet opgegeven.

Condoleeza, de vrouw van de generaal, besluit de kabouters te helpen in hun wraak. Na een ware overlevingstocht besluit ze terug huiswaarts te keren, maar ze belandt zowaar in een sprookjeswereld...

Dat is alles wat Karel tot nu op papier heeft kunnen zetten. Jaren geleden werd hij gevierd om zijn schrijverskunsten, maar sinds die bewuste nacht kon hij enkel nog verhalen over kabouters schrijven. In een nostalgische bui graven zijn gedachten in zijn eigen verleden. Cynthia en Roland waren goeie vrienden van hem, maar bij zijn laatste bezoek kreeg hij van Cynthia een wel heel vreemd verhaal te horen...

'Een prettig gestoord verhaal,... ideaal om tijdens het wachten op trein / bus te lezen, een doods moment wordt onmiddellijk aangenaam ingevuld ... kortom een aanrader voor jong en oud.'_ VTK-Manna